ଯୌବନର ସ୍ୱପ୍ନ

O/459
1.6.60.

ଶ୍ରୀ ବିଜୟ କୃଷ୍ଣ ମିଶ୍ର

ପ୍ରକାଶକ—

ଶ୍ରୀ ବଳପୁ କୃଷ୍ଣ ମିଶ୍ର
"ମିଶ୍ର ନିବାସ" ନଳବଣ୍ଟା
ଅସ୍କା—ଗଂଜାମ

ପ୍ରଥମ ସମ୍ସ୍କରଣ
୧୦୦୦
ଫେବୃଆରୀ ୧୯୫୯

ମୂଲ୍ୟ:—ଏକଟଙ୍କା ଚୁଦୁଅଣା

ଯେଉଁ ମାନଙ୍କଦ୍ୱାରା "ଯୌବନର ସ୍ୱପ୍ନ" ମୋର
ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କ ହାତରେ—

ବଞ୍ଚକୃଷ୍ଣ

—ରୂପାୟନରେ—

* ଲେଖିଛନ୍ତି:—
ଶ୍ରୀ ବିଜୟକୃଷ୍ଣ ମିଶ୍ର

* ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି:—
ଶ୍ରୀ ବିଜୟକୃଷ୍ଣ ମିଶ୍ର
"ମିଶ୍ର ନିବାସ" ନଳବଣ୍ଠା
ଆସିକା (ଗଂଜାମ)

* ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ ଅଙ୍କିଛନ୍ତି:—
ଶ୍ରୀ ସୀମାଦ୍ରି ମହାରଣା
ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, ବିକ୍ରମ କଳା ବିଦ୍ୟାଳୟ
ଜୟପୁର, କୋରାପୁଟ

* ବ୍ଲକପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି:—
ଗାଲ୍‌ଧର୍‌ ଏଣ୍ଡ ସନ୍‌ସ
ବମ୍ବେ—୨

* ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ ଛାପିଛନ୍ତି:—
ପାରିଜାତ ପ୍ରେସ୍‌ କଟକ—୧

* ପ୍ରକାଶସମୟ:—
ଫେବୃୟାରୀ—୧୯୫୯

* ବିଷୟବସ୍ତୁ ଛାପିଛନ୍ତି
ମୋହିନୀ ପ୍ରେସ୍‌ ଆସିକା (ଗଂଜାମ)

— ପଟଦକଥା —

ମଣିଷ ଜୀବନର ସରଳ କବିତା ହେଉଛି କାହାଣୀ । ଛନ୍ଦ, ରସ, ଓ ଅଳଙ୍କାରଯୁକ୍ତ କବିତା ରଚନା ସମସ୍ତଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଘଟେନା ସେଥିପାଇଁ ଦରକାର ହୁଏ ପ୍ରତିଭା । କିନ୍ତୁ କାହାଣୀରେ ସେ ସବୁର ଦରକାର ହୁଏନାହିଁ । ମଣିଷ ହେଉଛି କଳ୍ପନାପ୍ରିୟ, ଅନୁଭୂତିର ଭିତରଦେଇ ତାହାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ତେଣୁ ସେ ମଉନ ରହି ପାରେନା—ଅନ୍ୟକୁ କିଛି କହିବାକୁ ଚାହେଁ ବା କହୁଥାଏ ଆଉ ତାହା ହେଉଛି କାହାଣୀ ।

କାହାଣୀର ଉତ୍ପତ୍ତି କେବେଠୁଁ—ତାହା କହିବା ଦୁରୂହ ବ୍ୟାପାର ହେଲେହେଁ, ମଣିଷ ସହିତ ଯେ ତାହାର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏହା କେହି ଅସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ମଣିଷ ଗୋଟାଏ ବିଚିତ୍ର ଜୀବ, ପୃଥିବୀ ଉପରେ ରହିମଧ୍ୟ ମନତାର ଆକାଶ ପାତାଳ ଗୃହଆଡେ ଘୁରିବୁଲେ । ଶକ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାର ସୀମିତ, ପକ୍ଷୀପରି ମୁକ୍ତ ଆକାଶରେ ସେ ବୁଲିପାରେନା ବା ମାଛପରି ଅଗାଧ ଜଳରାଶି ଭିତରକୁ ଯାଇ ପାରେନା । ତଥାପି ନିଜର ଅଦ୍ଭୁତ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଅଭାବ ଅସୁବିଧା ଦୂରକରି ନିଏ, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଜୀବଜଗତର ଆଜି ସେ ଏକଛତ୍ର ସମ୍ରାଟ, ସେହି ଶକ୍ତିହିଁ ତାର କଳ୍ପନା, କଳ୍ପନାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଫଳରେ କାହାଣୀରେ ଫୁଟିଉଠେ ନୂତନତ୍ୱ ।

ସେ କାଳର କଥା ବୁଢ଼ୀମା ପାଖରେ ସୁକୁମାର ପିଲାଏ ବସି ଅଳି କରନ୍ତି କାହାଣୀ ଶୁଣିବା ପାଇଁ । ବୁଢ଼ୀମା ଆରମ୍ଭ କରେ— "ଗୋଟାଏ ଦେଶରେ ଜଣେ ରାଜା ଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ତିନିରାଣୀ ଏବଂ ସାତପୁଅ" । କୌତୁହଳ ବଶତଃ ପିଲାମାନେ 'ହୁଁ', 'ହୁଁ' କରି ଶୁଣୁଥାନ୍ତି । ବୁଢ଼ୀମା ଟିକିଏ ଅଟକି ଗଲେ ପିଲାଏ ପଚାରନ୍ତି— 'ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଲା ?

କିଏ କହିପାରିବ ଆଜିର ଏହି ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସଭ୍ୟ-ମାନବ ସେହି ବୁଢ଼ୀମା କାଳର ମନୋରମ କାହାଣୀ ଶୁଣୁଥିବା ଚପଳ ବାଳକ ମାନଙ୍କଠାରୁ ଆଗେଇ ଯାଇଛି ବୋଲି ?

ମଣିଷ କଳ୍ପନାର ସୁନ୍ଦରତମ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି ସାହିତ୍ୟ, ଯା'ର ଭିତରେ ତା'ର ବାସନା, ରୁଚି, ଆକାଂକ୍ଷା ଏବଂ ପୁରୁଷାର୍ଥ ପ୍ରତିଫଳିତହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତା'ର ମୂଳରେ ନିହିତ ଥାଏ ଏହି କାହାଣୀ କାହାଣୀ—ହିଁ କିଛି କହିବାର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ମମତା ।

କାହାଣୀ ଲେଖିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମୋର କେବଳ ଲେଖିବା । ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛାହୁଏ ସେତେବେଳେ ଲେଖିବସେ । ଯୌବନରସ୍ୱପ୍ନହିଁ ମୋର ଗୁଡ଼ାଏ କାହାଣୀର ସମଷ୍ଟି । କୌଣସି ମତଲବ ନେଇ କାହାଣୀ ବା ଗଳ୍ପ ମୁଁ ଲେଖେନା ବା ଲେଖାଯାଏନା । ସାହିତ୍ୟ କିଛି ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ବା ବିଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ ଯଦ୍ୱାରା କ୍ଷୁଦ୍ର ଗଳ୍ପ ଲେଖିବାକୁ ହେଲେ କେତେକ ନିୟମ ମାନି ଚଳିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି କାହାଣୀର ପାତ୍ର ପାତ୍ରୀ ମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଚିତ୍ରଣ କରାଯାଏ—ତେବେ ତାହା ପ୍ରାଣହୀନ ହୋଇ ପଡ଼ିବ । ସମ୍ଭବତଃ ତାହା ନେବରଞ୍ଜିକ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ତା'ଭିତରେ ଆମେ ହୁଏତ ଆଜିକାଲି ସଂସାରର ଚଳଣି ଦେଖି ପାରିବା ନାହିଁ ।

ଯୌବନର ସ୍ୱପ୍ନରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସମସ୍ତ ଘଟଣା କାଳ୍ପନିକ । ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ ବା ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବେ ଏଥିରେ କାହାକୁ ଆକ୍ଷେପ କରାଯାଇନାହିଁ । କଳ୍ପନାର ରୂପ ନେଇ ମଣିଷ ଦେଖେ ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱପ୍ନ ଆଉ ଅନ୍ୟର ତୃପ୍ତିରେହିଁ ତା'ର ପରିସମାପ୍ତି ।

'ମିଶ୍ର-ନିବାସ'
ନଳବଣ୍ଟ (ପଦ୍ମା)

ଶ୍ରୀ ବିଜୟକୃଷ୍ଣ ମିଶ୍ର

ଏଥିରେ ଅଛି

୧ ଯୌବନର ସ୍ୱପ୍ନ

୨ ମଞ୍ଚରଥା

୩ ଦୋଷୀ

୪ ଅଘା

୫ କସ୍ ଅଣ୍ଡ୍ରା ମ୍ଲାଭ

୬ ରଶ୍ମିଫଳ

ଯୌବନର ସ୍ୱପ୍ନ

ବେଳ ଗଡ଼ିଯାଏ । ରକ୍ତିମା କିରଣ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରି ପ୍ରତୀଚୀ ଦିଗ୍‌ବଳୟ ଭିତରେ ନିଃଶେଷ ହୋଇଯାଏ । ଦିଗ୍‌ବିଦିଗ୍‌ରେ ତା'ର ବିପୁଳ କବରୀ ମେଲି, ସଞ୍ଜ ଆସେ । ଦିନରାତିର ମିଳନରେ ଆକାଶରେ ତାରାର ଉଙ୍କିମାରେ । ଗୋରୁ ଗୋଠର ଧୂସର ଧୂଳିରେ ହସିଉଠେ ଧରା । ହମ୍ବାରଡ଼ିଦେଇ ତୃଷିତ ଗୋବତ୍ସ ଧାଇଁଯାଏ ତା'ର ମାଁ ପାଖକୁ । ବଣକୁ ଫେରି ଆସେ ପକ୍ଷୀର କାକଳି କୋକିଳଙ୍କର କୂଜନ ।

ସୁରେଶ ବସିଛି ଘର ବାରଣ୍ଡା ଉପରେ । ଯେପରି ସେ ଭାସି ଚାଲିଛି ତା'ର ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଭବିଷ୍ୟତର ଅନେକ ଗୁଡ଼ାଏ ସୁନେଲି କଳ୍ପନା ଭିତର ଦେଇ । ସେତେବେଳେ ସେ ଗଢ଼ି ଉଠୁଥିଲା ଆଶାର ତାଜମହଲ ସାବିତ୍ରୀକୁ ନେଇ ।

ହଠାତ୍ ଭାବନାରେ ତା'ର ବାଧାଦେଲା ଗୋଟାଏ ଦଶ ବର୍ଷର ବାଳକ-ସନାତନ । ସାବିତ୍ରୀର କନିଷ୍ଠ ଭାଇ । ହସି ଦେଇକି କହି ସୁରେଶ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲା ଗୋଟାଏ ସବୁଜରଙ୍ଗର ଲଫାପା । ସେ'ବା କ'ଣ ଜାଣେ ? ଅଜ୍ଞାନ ବାଳକ-ତା'ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାମ ଶେଷ କରି ଚାଲି ଯାଇଛି କେବଳ ।

ଫଡ଼ ଫାଡ଼ କରି ଚିଠିଟି ଖୋଲି ପକାଇଲା ସୁରେଶ । ପଢ଼ି ଗଲା ଏକ ଦମ୍‌ରେ । ଆଖିରେ ତା'ର ବ୍ୟଗ୍ରତାର ଚିହ୍ନ ପରିସ୍ଫୁଟ । ସାବିତ୍ରୀ ଲେଖିଛି—

'ପ୍ରାଣର ଦେବତା ମୋର!—

ଇତି ମଧ୍ୟରେ ତୁମର ବିବାହ ହୋଇ ଯାଇଛି ଶୁଣି ଖୁବ୍ ଖୁସି ହେଲି । ଅବଶ୍ୟ ତୁମେ ଏ କଥା ମୋଠାରୁ ଲୁଚାଇ ଥିଲ । କିନ୍ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାଣରେ ତୁମ ନବ ଦମ୍ପତିଙ୍କୁ ମୋର ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜ୍ଞାପନ କରୁଅଛି । ନବ ବିବାହିତା ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ନେଇ ଭବିଷ୍ୟତର ସୁନେଲି କଳ୍ପନା କରି କେବେଠୁଏ ମୋତେ ଭୁଲିଯିବଣି ନୁହଁ? ହଁ କାଲି ମୋର ଜନ୍ମଦିନ । ତୁମକୁ ଆମଘରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରହିଲା । କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳେ ଆସିବ । ଶେଷଥର ପାଇଁ ମୋର ଅନୁରୋଧ ଏଡ଼ିଦେବ ନାହିଁ । ଆସିବ ନିଶ୍ଚୟ...ମୋ ରାଣ ଆସିବ । ମୁଁ ମୋ ଜନ୍ମ ତିଥିରେ ତୁମକୁ ଗୋଟାଏ ଶୁଭଖବର ଶୁଣାଇବି । ଇତି ।

ତୁମର ଚରଣ ସେବିକା,
ସାବିତ୍ରୀ,

ଚିଠିଟି ପଢ଼ିସାରି ସୁରେଶ ନିଜକୁ ଭୁଲିଗଲା । ମନ ଶାନ୍ତ ନ ହେବାରୁ ଚିଠିଟି ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ଥର ପଢ଼ିଲା । ମସ୍ତିଷ୍କ ଭିତରେ ତା'ର ଘୂରି ବୁଲିଲା ସାବିତ୍ରୀର ଶେଷ ଅନୁରୋଧ "ମୋ ରାଣ" ।

ଚିଠିଟି ରଖିବା ସମୟରେ ସୁରେଶର ହଠାତ ନଜର ପଡ଼ିଲା ଚିଠି ଉପରେ ଅଙ୍କା ହୋଇଥିବା ଗୁଡ଼ିଏ ସାଙ୍କେତିକ ରେଖା ଉପରେ । ମସ୍ତିଷ୍କ ତା'ର ଅଦ୍ଭୁତ ଗୋଳମାଳିଆ ହୋଇଗଲା । କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରିଲାନି ସେ, ମନ ଭିତରେ ଉଙ୍କି ମାରିଲା ତା'ର ଅତୀତ ଜୀବନର ଦରମରଲା ସ୍ମୃତିଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ।

ଏହି ସାବିତ୍ରୀ ସହିତ ସୁରେଶର ପ୍ରଥମ ଦେଖା ହୁଏ ପ୍ରଫେସର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ଲିଟରାରି ଟ୍ୟୁଟୋରିଅଲ୍ କ୍ଲାସରେ । କିଛିଦିନ ପରେ ଦୁହିଁଙ୍କର ପରିଚୟ ହୁଏ କଥାର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନରେ । କ୍ରମେ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି । ଏପରିକି ଜୀବନର ଅବଚେତନ ମନ-ଭିତରେ ଦୁହେଁ ଶପଥ କରିଥିଲେ ବିବାହ କରିବାକୁ କିନ୍ତୁ ହାୟ ! Man Proposes and God disposes. ଏହାର ବିନ୍ଦୁ ବିସର୍ଗ ଘରେ ବା କଲେଜରେ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସାବିତ୍ରୀ, ଷୋଡ଼ଶୀ, ଯୁବତୀ, ତନ୍ୱୀ—ରୂପସୀ । ଦିନେ ହୁଏତ ଯୌବନ କେତେ ଦୂରରେ ରହି ଆଖି ଠାରୁଥିଲା—କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେ ଭରା ଯଉବନରେ । କଲେଜରେ ପାଦ ଦେବା ଦିନ ଠାରୁ ସାବିତ୍ରୀ ଭଲ ପାଇ ଆସିଛି ସୁରେଶକୁ ଯୌବନର ଚପଳତାରେ ନୁହେଁ ।

ଯୌବନ ଜଗତର ବର୍ଣ୍ଣମାଳା ଏବଂ ଆଦର୍ଶର ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ବିଳାସ ଭୂମି । ଯୌବନର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ମାନଙ୍କର ମନ ବାର ବାର ଉଦ୍‌ବେଳିତ ହୁଏ । ଏପରିକି ଭଲ ମନ୍ଦ ବିଚାର କରିବାର ଶକ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଆଉ ନ ଥାଏ । କାଉଁରୀ ଦେଶର କୁହୁକ ପରଶ ପରି ସେମାନଙ୍କର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମାନେ ପରିଚାଳିତ ହୁଅନ୍ତି ! ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରୀତିର ପ୍ରବାହ ଉଚ୍ଛୁଳି ଉଠିଥାଏ । ସୁରେଶ, ସାବିତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ବାଦ୍ ଯାଇନଥିଲେ ପ୍ରେମର ଉଚ୍ଛୁଳି ତରଙ୍ଗରେ ଦୁହେଁ ସେପରି ତରଙ୍ଗାୟିତ ।

କଲେଜ ଛୁଟିପରେ ଦୁହେଁ ବୁଲନ୍ତି ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ କେତେ ବନ ପାହାଡ଼—ତା'ର କଳନା ନାହିଁ । ସେପରି କି ସେହି ସବୁଜ ବନ ପାହାଡ଼ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କର କେଳି । ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଦୁହିଁଙ୍କର ଚରଣ ସଂସ୍ପର୍ଶ ପାଇ ଅଭିସାର କୁଞ୍ଜ ଖୋଲିଦିଏ ତା'ର

ସ୍ୱାଗତ ପଥ । ଦୁହେଁ ମନ ଆନନ୍ଦରେ ବୁଲନ୍ତି । ଯୌବନର ମାଦକତାରେ ଦୁହେଁ ଯେପରି ଉନ୍ମାଦ ।

ଯୌବନର ଚପଳତାରେ ସୁରେଶ, ସାବିତ୍ରୀର ଜାତି, ଧର୍ମ ଉପରେ ନଜର ଦେଇନି-କିନ୍ତୁ ସାବିତ୍ରୀ ସୁରେଶର ଠିକ୍ ବିପରୀତ ।

+++ ××× +++

ଅନେକ ଦିନ ପରେ—

ଦୁହିଁଙ୍କର ଗୋପନ ପ୍ରଣୟ କ୍ରମେ ଲୋକ ସମାଜକୁ ଆସେ । ସୁରେଶର ବାପା ମା' କ୍ରମେ ଏସବୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଆନ୍ତି ଏବଂ ସୁରେଶ ଉପରେ ପିତା ମାତାଙ୍କର କୃପା ପଡ଼େ । ତଥାପି ଦୁହିଁଙ୍କର ମିଳନ ହୁଏ ଲୋକ ଅଗୋଚରରେ । କିନ୍ତୁ ପର କ୍ଷଣରେ ପିତା, ମାତା ଏବଂ ବଂଶର ଆଭିଜାତ୍ୟ, ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଚାଣିରଖେ ସୁରେଶଙ୍କୁ ଫଳରେ ସୁରେଶ ଠିକ୍ କହିପାରେ ନାହିଁ । ସଂସାରର ମୋହ, ମାୟା ଏବଂ ବଂଶର ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ଏଡ଼ି ନପାରି ସୁରେଶ ବାଧ୍ୟ ହୁଏ ଅନ୍ୟ ଏକ ତରୁଣୀକୁ ନିଜର ଜୀବନ ସାଥୀ ରୂପେ ବାଛି ନେବାକୁ । ଏକଥା ସାବିତ୍ରୀ କିନ୍ତୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ।

ଅନେକ ଦିନ ବିତି ଯାଇଛି । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଶୈଳ ସହିତ ସୁରେଶର ବିବାହ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଶୈଳ-ପଦ୍ମ ବାଳା, ସୁନ୍ଦରୀ । ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗରେ ତା'ର ଯୌବନର ଲହରୀ ଖେଳେ । ସ୍ତ୍ରୀ ରୂପରେ ଶୈଳ ସୁରେଶକୁ ନିଜର କଡ଼ା ନଜର ବନ୍ଦୀରେ ରଖି ପାରିଛି । ଫଳରେ ସୁରେଶ, ସାବିତ୍ରୀକୁ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରେ । କ୍ରମଶଃ ସେ ସାବିତ୍ରୀ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହେ । ସହରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ସେ ସାବିତ୍ରୀ ଘରକୁ ଯାଏ ନାହିଁ ଅନ୍ତତଃ ସେ ଯିବାର କେହି ଦେଖି ନାହାଁନ୍ତି ।

ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସାବିତ୍ରୀର ଅନୁରୋଧ ଏଡ଼ିଦେଇ ଆସିଛି। କିନ୍ତୁ ଆଜି? ଆଜି କିନ୍ତୁ ସେ ନାଚାର । ସାବିତ୍ରୀର ଅଶ୍ରୁଭରା ବେଦନା ସିକ୍ତ ଛାତିଟି ଆଜି ତା'କୁ ପାଗଳ କରି ଦେଇଛି ।

ଟଳ ଟଳ ଆଖିରୁ କେଇଟି ଟୋପା ଲୁହ ଝରି ପଡ଼ିଲା । ସ୍ୱପ୍ନର ରାଜକୁମାରୀ ସାବିତ୍ରୀର ଅବସ୍ଥା ଆଜି କଣ ହୋଇଥିବ !! ଆଉ ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ ସୁରେଶ । ହୃଦୟ ଭିତରୁ ତା'ର କିଏ ଯେପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା—ତା'କୁ ଆଜି ସାବିତ୍ରୀ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଉଠିଲା ତା'ର ସାବିତ୍ରୀର କରୁଣ ମୁଖଶ୍ରୀ ।

ନିଜକୁ ସଂଯତ କରିନେଲା ସୁରେଶ ।

ଘଣ୍ଟାରେ ପାଞ୍ଚଟା ବାଜିଛି—ମୋଟେଆଉ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ବାକି । ତାହାକୁ ଶିଘ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ······କ୍ଷଣିକ ଲାଗିଥରି ଉଠିଲା ସୁରେଶ । ଆଗରେ ତା'ର ଘର ସଂସାର—ତା'କୁ କି'ଣ ସେ ଏଡ଼ି ଦେଇ ପାରିବ ?

ଧିରେ ଧିରେ ଉଠିଲା ସେ ଘରର ଉପର ମହଲକୁ । ଘରେ ଟାଇଫଏଡ୍ ରୋଗୀ ଶୈଳ—ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ, ଉପର ମହଲର ବାମ କରରେ ଶୋଇ ରହିଥାଏ । ଜ୍ୱରର ତାପ ଅଙ୍କଟିକିଏ ଅଧିକ । ବାଉଳି ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଥାଏ । ପାଖରେ ବସି ବାପା ତା'ର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ପାଣି କନା ଦେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟି ତା'ର ଅଟକି ଯାଉଛି ଅଧା ବାଟରେ । ଆଗରେ ତା'ର ଭବିଷ୍ୟତ, ଯାହାକୁ କଣ ସେ ଏଡ଼ିଦେଇ ଯାଇ ପାରିବ? ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଶୈଳକୁ ଛାଡ଼ି କଣ ସେ ଯାଇ ପାରିବ?? ଉଃ··· କିଛି ଠିକ୍ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ ସୁରେଶ । ଶତ ଘୂର୍ଣ୍ଣିବାୟୁର ବାତ୍ୟା

ମୁଣ୍ଡଭିତରେ ଘୁରି ବୁଲିଲା ତା'ର । ତଥାପି ହୃଦୟ ଦମ୍ଭରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା ସେ ।

ଧନ୍ୟ ପ୍ରେମିକ—ଧନ୍ୟ ତୋର ପ୍ରେମର ଆକର୍ଷଣ !!

ଧିରେ ୨ ସୁରେଶ ପାଦ ବଢ଼ାଇଲା ଆଗକୁ—ମନରେ ଅଜଣା ଆଶଙ୍କା ।

ଉପର ମହଲା । ଶୈଳ ଶୋଇ ରହିଥାଏ ଗୋଟିଏ ଲୋହିଆ ଖଟ ଉପରେ । ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ଷ୍ଟୋଟ ଟେବଲ୍ ଉପରେ ରଖା ହୋଇଥାଏ ଔଷଧ ପତ୍ର । ଗ୍ଲାସରେ ପାଟନ mixture ଧରି ସୁରେଶ ଧିରେ ଧିରେ ଖୁଆଇ ଦେଲା ଶୈଳକୁ, ସୁନା ପିଲାଟିପରି ମଧ୍ୟ ଔଷଧ ପିଇଦେଲା ଶୈଳ ।

ତୁମେ ତାହାଙ୍କ ଏତେ କଷ୍ଟ ପଡ଼ୁଛ ? ଘରିଆ କଣ ଆସିନାହିଁ ?

ନା, ଷ୍ଟୋଟ ଉତ୍ତରଟିଏ ଦେଇ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଘର ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲା ସୁରେଶ ।

ଏଁ···ତୁମେ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛ ? ବ୍ୟଗ୍ର ନୟନରେ ଧିରେ ପଚାରିଲା ଶୈଳ ।

ମୁଁ···ହଁ···ହଁ···ନିଜକୁ ସଂଯତ କରିନେଲା ସୁରେଶ । ଏଇ ବଜାର ନିକଟରୁ ଗୋଟାଏ ଔଷଧ ନେଇ ଫେରି ଆସିବି ।

ଶିଘ୍ର ଫେରି ଆସିବ ମୋର ବୋଧହୁଏ । ପଚାରିଲା ଶୈଳ ।

ଷ୍ଟୋଟ ହୁଁ ଟିଏ ମାରି କକ୍ଷ ତ୍ୟାଗ କଲା ସୁରେଶ

ପ୍ରେମ କଲେ କଣ ଏପରି ମିଥ୍ୟାର ଆଶ୍ରୟ ନେବାକୁ ପଡ଼େ ? କେଜାଣି ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ଜାଣିଥିବେ !

× + + +

ରାସ୍ତା କଡ଼େ କଡ଼େ ଚାଲିଛନ୍ତି ସୁରେଶ । ରାସ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ତା'ର କଲିଜା, ପଞ୍ଜରା ଥରାଇ ଦେଉଥାଏ—ଯେପରି କୌଣସି ଭାବି ଆଶଂକାରେ ।

ଚାରିଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇ ଚାଲିଲେ ସୁରେଶ । କେହି ଆଉ ଦେଖୁ ନାହାନ୍ତି ତ ? ହଠାତ୍ ପଶିଗଲେ ନଈ କୋଣାଏ ଗଳି ରାସ୍ତାରେ ଦେହସାରା ତ ଶିହରି ଉଠିଲା । ତା'ଙ୍କୁ ଜଣା ଯାଉଥିଲା ଯେପରି ବନ୍ଦୁକ ପ୍ର- କରିବା ପାଇଁ ଆଜି ମ୍ୟୁନିସିପାଲ୍ ନୈର ବତ୍ତି ଲତା ନୂଆ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ମିଞ୍ଜି ୨ ହୋଇ ଅନେକ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଛନ୍ତି ।

ହଠାତ୍ ପାଦଦୁଇଟି ସୁରେଶଙ୍କର ଅଟକିଗଲା ସାବିତ୍ରୀର ଦୁଆର ସାମନାରେ । ଚଳନଶୀଳ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗରେ ତା'ର ଖେଳିଗଲା ଗୋଟାଏ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଶିହରଣ ।

ଅରେ...ଏ କଣ ? ସାବିତ୍ରୀର ଜନ୍ମତିଥିପର ଶୁଭ ଦିନରେ ଘର ସବୁ ଅନ୍ଧାର ପଡ଼ିଛି କାହିଁକି ? ତେବେ କ'ଣ ସାବିତ୍ରୀ ମିଛରେ ଲେଖିଥିଲା ? ଭାବି ଭାବି ସୁରେଶ ସାବିତ୍ରୀର ଘରର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ଉପରେ ଉଠିଗଲେଣି—ତଥାପି ତା'ର ଖିଆଲ ନାହିଁ ।

ମୂକବତ୍ ଛିଡ଼ାହୋଇ ରହିଥାଏ ସୁରେଶ । ଘର ଭିତରୁ ଭାସି ଆସୁଥାଏ କ୍ରନ୍ଦନର ରୋଳ । ଘଟଣାର ଅର୍ଥ—ଅନ୍ତ ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ ସୁରେଶ ।

ହଠାତ୍ ଘର ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ସନାତନ—ସାବିତ୍ରୀର ସ୍ନେହମୟ ଭାଇ । ସୁରେଶଙ୍କୁ କୁଣ୍ଢାଇ ପକାଇ କାନ୍ଦି ୨ ଆରମ୍ଭ କଲା—ଦିଦି ବିଷଖାଇ ମରି ଯାଇଛନ୍ତି ସୁରେଶ ବାବୁ । ଆଖିରେ ଶ୍ରାବଣର ଧାରା ।

ପାଟି ଭିତରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ସୁରେଶର ସନାତନର ଅଜ୍ଞା- ଣତରେ—ଓଃ, ଜନ୍ମତିଥିରେ ତୁମର ଏହି ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣାଇବ

ବୋଲି ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲ ସାବିତ୍ରୀ !! ନୟନାଶ୍ରୁ ଶିଳାପ୍ଳିତ ଧାରଣ କଲା । ମନେ ପଡ଼ିଲା ଶୈଳ କଥା । ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ତା'ର ପିଶାଚର ଗୁଳିବାଜି ଘୂରି ବୁଲିଲା । ସୋପାନ ଉପରୁ ପାଗଳଙ୍କର ଅସି ସିଧା ଦୌଡ଼ିଲା ଘରକୁ ସୁରେଶ । ରାସ୍ତାର ଢିଲା ୨ ପଥରରେ ପାଦଦ୍ୱୟ ତା'ର ଛିନ୍ ଭିନ୍ ହେଲଣି… … … ତଥାପି ସେ ଦୌଡ଼ୁଛି ।

ସେଇଠୁ ଉପର ମହଲା କୋଠରୀ । ଗୋଟିଏ ଖଟିଆଟି ଉପରେ ପଡ଼ିରହିଛନ୍ତି ଟାଇଫାଏଡ୍ ରୋଗୀ ଶୈଳ — ସୁରେଶର ସ୍ତ୍ରୀ । ଡାକ୍ତର ଦତ୍ତ ଦେହର ତାତ (ଟେମ୍ପରେଚର୍) ପରୀକ୍ଷା କରୁଥାନ୍ତି । ବାପ୍‌ରେ ୧୦୬ ଡିଗ୍ରୀ ସେଣ୍ଟିଗ୍ରେଡ୍ ! ନାଡୀ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଡାକ୍ତର ବାବୁ । ସମୟ ସମୟରେ ମୁହଁ ଫିକା ପଡ଼ିଯାଏ — ପୁଣି ଦେଖାଦିଏ କ୍ଷୀଣ ଆଶାଟିଏ — ପରକ୍ଷଣରେ ପୁଣି ତାହା ଉଭେଇ ଯାଏ ।

ଶୈଳର ରୋଗଶଯ୍ୟା ଚାରିପାଖରେ ବ୍ୟାକୁଳ ନୟନରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।

ଝଡ଼ ବେଗରେ ପଶି ଆସିଲା ସୁରେଶ ।

ଶୈଳର ଆଖିଦୁଇଟି ଧୀରେ ୨ ଖୋଲି ହୋଇଗଲା — ପ୍ରାଣର ଦେବତାଙ୍କୁ ଟିକିଏ ଦେଖି ନେବାପାଇଁ । କିନ୍ତୁ କ୍ଷୀଣ ଆଶାଟି ତା'ର ଉଭେଇ ଗଲା ମନଭିତରେ — ଆଖି ଦୁଇଟି ବୁଜି ହୋଇ ଗଲା ତା'ର ଆପେ ୨ — ଚିରଦିନ ପାଇଁ । ପରେ ୨ ସବୁଶେଷ !

ନାଡୀ ଛାଡିଦେଇ ସଫେଦ ଚାଦରଟିଏ ରୋଗୀ ଉପରେ ପକାଇଦେଲେ ଡାକ୍ତର ଦତ୍ତ ।

ଡାକ୍ତରବାବୁ ! ଡାକ୍ତରବାବୁ ! କଣହେଲା ଡାକ୍ତରବାବୁ ? ମୋର ଶୈଳର କ'ଣ ହେଲା ? ଚିତ୍କାର ସହିତ ପଚାରିଲା ସୁରେଶ ।

ଶୈଳ ଚାଲିଯାଇଛି ସୁରେଶ ବାବୁ । ଧିରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଡାକ୍ତର ଦତ୍ତ ।

ଶୈଳ ଚାଲି ଯାଇଛି !! ନା, ନା, ତାକୁ ମୁଁ ଯିବାକୁ ଦେବି ନାହିଁ ଡାକ୍ତର ବାବୁ ! ଡାକ୍ତର ବାବୁ !!

କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଚାଲିଗଲେ ଡାକ୍ତର ବାବୁ ।

ସୁରେଶ ଅକ୍ଷିରେ ଯେପରି ଖଣ୍ଡ ପ୍ରଳୟର ଶିଖାଜଳାଉଠୁଥିଲା ଅନୁଭବ କରିପାରୁଥିଲା ସେ — ମୁଣ୍ଡଟା ଯେପରି ତା'ର ଦେହରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଯାଉଛି । ସେ ଚଲାର କଣଧର ବାରଣ୍ଡା ଉପରେ ବୁଲାବାକୁ ଲାଗିଲା ଏଣେ ତେଣେ — ଠିକ୍ ପାଗଳ ମାନଙ୍କ ପରି । ଝୁଣ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ସେ ବାରଣ୍ଡା ଘର ଏଲୁଣ୍ଡି ଉପରେ । ମୁଣ୍ଡରୁ ଝର ଝର ବୋହି ଯାଉଥାଏ ରକ୍ତଧାର । ପରେ ୨ ସେ ଜ୍ଞାନଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ପଡିଲା ।

× × ×

ସରକାରୀ ହାସ୍ପାତାଲ । ଗୋଟିଏ ଖଟ ଉପରେ ଶୋଇ ରହିଥାଏ ସୁରେଶ । ମୁଣ୍ଡରୁ ଅଦ୍ୟାବଧି ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ ଖୋଲା ହୋଇ ନ ଥାଏ ।

ଚାରି ପାଞ୍ଚ ଦିନପରେ —

ସୁରେଶ ଫେରି ଆସିଛି ନିଜ ଘରକୁ । ଘରେ ରହିବାକୁ ତା'କୁ ଆଉ ଭଲ ଲାଗୁନଥାଏ । ଆଉ ପାଖରେ ରହି କେହି ଯେପରି ତାହାକୁ ହାତଠାରି ଡାକି ଥାନ୍ତି — "ଏଠାରୁ ଚାଲି ଆସନ୍ତୁ ···ଏ ସ୍ଥାନଟି ଖୁବ୍ ପବିତ୍ର ··· ସଂସାରର କୌଣସି ଝଂଝାଳ ଏଠି ନାହିଁ — ଅଛି କେବଳ ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମ" ।

ଯୌବନର ତାଜମହଲ ସୁରେଶ୍ୱର ଯୌବନରେ ହିଁ ଅଜ ଭୁସ୍ଫୁଡ଼ି ପଡ଼ୁଛି ।

ତା' ପର ଦିନ —

ରାତ ପ୍ରାୟ ଏଗାରଟା । ସୁରେଶ ଖଟିଆଟି ଉପରେ ଶୋଇ କଡ଼ ଲେଉଟାଉ ଥାଏ । ବୋଧହୁଏ ସେତେବେଳେଯାଏ ତାହାକୁ ନିଦ୍ରାଦେବୀଙ୍କ ପାଖରୁ ଡାକରା ଆସିନଥାଏ ।

ଦୂରରୁ ଭାସି ଆସୁଥାଏ 'ସେତାର'ରେ ବାଗେଶ୍ରୀ ରାଗର ଝଙ୍କାର । ଦେହ ତା'ର ଶିହରି ଉଠିଲା । ଅନ୍ତର ଭିତରୁ ତା'ର କିଏ ଯେପରି କହି ଉଠିଲା — "ପ୍ରିୟତମ, ସଦାବେଳେ ମୁଁ ତୁମର ଅନ୍ତର ଭିତରେ । ଚେଷ୍ଟା କଲେବି ତୁମେ ମୋତେ ଅନ୍ତର ଢ଼୍ ପାରିବ ନାହିଁ" ।

ପାଟିରୁ ସୁରେଶ୍ୱର ଅଜାଣତରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା—ସାବିତ୍ରୀ!

ଭିତରେ ମୁହଁଟି ଲୁଚାଇ କହିଁ ୨ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ସୁରେଶ — ଠିକ୍ ପିଲା ମାନଙ୍କ ପରି ।

ମରୀଚିକା

[ବିକ୍ରମଦେବ କଲେଜ ଛାତ୍ରାଛାତ୍ରୀ ସଂଘ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ — ୧୯୫୬]

ଲିଲି ! ଲିଲୋ !!

ଆଜି ଗୋଟାଏ ଶୁଭ ଖବର ଆଣିଛି — ଆଗେ କ'ଣ ଦେବ କହତ ? କହୁ କହୁ ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲା ସୁରେଶ —ପ୍ରମୋଦର ବନ୍ଧୁ

ଲିଲି — ରୂପସୀ, ଷୋଡଶୀ । ଧାଣ୍ଡିଶାଳ ଘରଦ୍ୱାର ଲିପୁଥିଲା । ପରିଧାନ ଭିତରେ କଟକ ଟେକ୍ସଟାଇଲସ୍ ମିଲ୍ ର ଗୋଟାଏ ମାମୁଲି ପାଞ୍ଚଗଜ ଶାଢ଼ୀ । ଶାଢ଼ୀର ଠାଏଂଠାଏ ଲାଗିରହିଛି ଗୋବର ମାଟି ର ଦାଗ । ଶାଢ଼ୀ କାନିଟା ଖୋସା ହୋଇଛି ଅଣ୍ଟାରେ । ଗୋରା ତକ ତକ ମୁହଁ ଉପରେ ମୁଣ୍ଡବାଳ କେରାଏ ଝୁଲି ପଡ଼ିଛି ଅଲୌକିକ ଭାବରେ । ବାଁ କହୁଣୀରେ ବାଳ କେରାକ ମୁହଁରୁ ଅଡ଼େଇ ଲିଲି ଚାହିଁଲା — ସୁରେଶକୁ । ଉତ୍କଣ୍ଠାରେ ଆଖି ବିସ୍ଫାରିତ ।

କ'ଣ ନଦେଲେ କଦାପି କହିବନି କହୁଛି । ଟିକିଏ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲା ସୁରେଶ ।

ଓଃ ସକାଳଠାରୁ କ'ଣ ଗୋଟାଏ କହିବେ ଯେ — ଯାଙ୍କୁ ପୁଣି କ'ଣ ଗୋଟେ ଦେବେ । ଅଛାଳିଆ ସ୍ୱରରେ କହିଲା ଲିଲି ।

ହେଉ ନହେବ ଯାହା ଯାଉଛି — କହି ଆଗକୁ ପାଦ ବଢ଼ାଇଲ ସୁରେଶ ।

ମୁରୁକି ହସି ମୁହଁ ବୁଲାଇଲା ଲିଲି ।

କିନ୍ତୁ ମନେରଖ, ଖବରଟା ସେ ଭ୍ରମ-ପରବାସୀ ପ୍ରିୟଙ୍କ ବିଷୟରେ । କଥାଟା ରହସ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନେବାକୁ ଚାହିଁଲା ସୁରେଶ

ଏଁ ······ ତାଙ୍କ ଠାରୁ କଣ ଚିଠି ଆସିଛି ?

ଆଖି ସାମନାରେ ତା'ର ନାଚିଗଲା ଦୀର୍ଘ ଦୁଇବର୍ଷ ତଳର କଥା । ସେତେବେଳକୁ ସେ ଚଉଦ ବର୍ଷର ଯୁବତୀ । ଜମିଦାର··· ମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ପୁତ୍ର ପ୍ରମୋଦ ସହିତ ହେଲା ତା'ର ଶୁଭ ପରିଣୟ । ସେ ସମୟରେ ପ୍ରମୋଦ ମାଟ୍ରିକୁଲେଶନ ପରୀକ୍ଷାରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣି ଅଧିକାର କରି ପାଶ କରିଥାଏ । ହଠାତ୍ ଦୁଇଟି ଅଜ୍ଞାତ ହୃଦୟର ମିଳନ । ଲିଲି ଆଉ ପ୍ରମୋଦ । ପ୍ରମୋଦ ଆଉ ଲିଲି । ତା'ପରେ ଲିଲି ଜୀବନର ପହିଲି ମଧୁରାତି — କି ଆନନ୍ଦଦାୟକ ସେ ରାତିଟି !!

ପରେ ୨ ପ୍ରମୋଦ ଚାଲି ଯାଇଛି ଜୟପୁର ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ।

ଅନେକ ଦିନ ପରେ —

ଲିଲି ଅନୁଭବ କରିଛି ପ୍ରମୋଦ ତା'କୁ ଚାହେଁନା କିନ୍ତୁ ସେ ତା'କୁ ଚାହେଁ ଅନ୍ତନିବିଡ଼ ଭାବରେ । ତା'ର ହୃଦୟର ଗୋଲାପ ଫୁଲଟିଏ ନିସ୍ପନ୍ଦ ମୁଦ୍ରିତ ରହିଗଲା — ଉପଯୁକ୍ତ ଉପାଦାନ ନ ପାଇ । ପ୍ରମୋଦର ସ୍ନେହ ସୋହାଗ ପରିବର୍ତ୍ତେ ବିତୃଷ୍ଣା । ଆଉ ଗୋଟାଏ ଦୂରେଇ ରହିବାର ଭାବ ଲିଲିକୁ ହତାଶ କରିଦେଲା । ଲତା ଚାହେଁ ବୃକ୍ଷର ଅଙ୍ଗରେ ଜଡ଼ିଯିବାକୁ — କିନ୍ତୁ ବୃକ୍ଷ ଚାହେଁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାକୁ । ଏପରି କ'ଣ ବା ହୋଇପାରେ ?

ସେ କାଳରେ ବିବାହିତ ଆଉ ଅଜିକାଲି ପରି ଲଭମ୍ୟାରେଜ ସିଭିଲ୍ ମ୍ୟାରେଜ, ମାଳା ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ବା ବର ଓ କନ୍ୟା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁନଥିଲା — ନିର୍ଭର କରୁଥିଲା ବରକର୍ତ୍ତା ଏବଂ କନ୍ୟାକର୍ତ୍ତା ମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଉପରେ । ଗୋଟାଏ କୁଳର ସମ୍ଭ୍ରମ ଉପରେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି କାଲି ଆମ ଦେଶର ନେତାମାନେ ଅସବର୍ଣ୍ଣ ବିବାହର ସମର୍ଥନ କରି ଦେଶରେ କେବଳ ବର୍ଣ୍ଣଶଙ୍କର ମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ାଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ନିଳି କଣ ପାରେ ବା କ'ଣ ? ଧାତ୍ରି ଖାଳରେ ବସି ଲୁହ ଗଡ଼ାଇବା କେବଳ ତା'ର ଅଭ୍ୟାସ ମାତ୍ର । ଅନାଦର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ମାରିବାର ପ୍ରେରଣା ।

ଆଖି ତା'ର ଜକେଇ ଆସିଲା । ନିଶୁଣି ପାଖରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଜଡ଼ ପରି ଚାହିଁ ରହିଲା ସେ କେବଳ ସୁରେଶ ଆଡ଼େ । ଆଖିରେ ଏକ ତୀବ୍ର ଜିଜ୍ଞାସାର ଭାବ ।

ଛି, ନିଳି ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ ! ବିଶେଷତଃ ଆଜିପରି ଗୋଟାଏ ଶୁଭ ଦିନରେ । କ୍ଷମା କର ନିଳି — ମୁଁ ଆଜି ତୁମକୁ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଦେଇଛି । ମୁଁ ଆସିଥିଲି ପ୍ରମୋଦ ଆଉ, ଏସ୍ ମି I. Sc. ପାସ୍ କରିଛନ୍ତି — ଏହି ଖବର ଦେବାକୁ । ଆଉ କହି ପାରିଲାନି ସୁରେଶ — ଝଡ଼ ବେଗରେ ଚାଲିଗଲା ସେ ।

ସେ I. Sc. ପାସ୍ କରିଛନ୍ତି—ଗୋଟାଏ ଅପୂର୍ବ ଉଦ୍ଦୀପନା ଆଣିଲା ନିଳି ହୃଦୟରେ । ତା'ପରେ ଏକ ମର୍ମଭେଦୀ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ।

\+ + +

ପ୍ରଶସ୍ତ ନଗରୀ ଜୟପୁର —

ଜଗନ୍ନାଥ ସାଗର କୂଳେ କୂଳେ ବୁଲୁଛନ୍ତି ସେ ଦୁହେଁ — ପ୍ରମୋଦ ଓ ମଞ୍ଜୁ ।- ଦୁଇଟି ତରୁଣ ତରୁଣୀ । ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ

ଚାଲିଛନ୍ତି ଦୁହେଁ ଆଗର ନିକଟସ୍ଥ ମସଜିଦ୍ ସେ ପାଖେ ।

ବାସ୍ତବରେ ମଞ୍ଜୁ — ଆରମ୍ଭ କଲା ପ୍ରମୋଦ । ତୁମକୁ ପାଇ ମୁଁ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ । ଜୀବନକୁ ଜୀବନ ପରି ବଞ୍ଚାଇ ଦେବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁ । ଏବେ ପାରୁଛ — ମଞ୍ଜୁ — ଜୀବନର ଗତି ହେବ ନିହାତି ସାବଲୀଳ । ନୀଳ ସବୁଜିମା ଭିତରେ ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ ଚାଲିଥିବା ତୁମେ ଓ ମୁଁ — ମୁଁ ଓ ତୁମେ, ଦୁଇଟି ବୃନ୍ତଚ୍ୟୁତ ଆତ୍ମା । କହ ମଞ୍ଜୁ, ତୁମର ଇଚ୍ଛା କଣ ? ହୃଦୟରେ ମୋର ଯେଉଁ ପ୍ରଣୟର ବୀଜ ରୋପଣ କରି-ଦେଇଛ, ତୁମ ବିହୁନେ ତା'ର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ ? ତୁମେ ଯେ ମୋର କଳ୍ପନା — ମୋର ଶୟନର ସ୍ୱପ୍ନ ।

ନିହାତି ଭାବ ପ୍ରବଣ ହୋଇ ପ୍ରମୋଦ ମଞ୍ଜୁକୁ ନିଜ ବକ୍ଷ ଉପରକୁ ଆଉଜାଇ ଆଣିଲା ।

ଉଁ ହୁଁ ···ଟିକିଏ ରସିକତାର ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଲା ମଞ୍ଜୁ ।

ମଞ୍ଜୁ —The Ultra Modren College Girl , ପତଳା ଜର୍ଜେଟ ଶାଢ଼ୀ ଏବଂ ନୀଳିମା ଶିଲକ୍ ବ୍ଲାଉଜ ଭିତର ଦେଇ ଯୌବନ ଲୁଚକାଳି ଖେଳୁଅଛି । ଯୌବନର ପ୍ରାରମ୍ଭରେହିଁ ତରୁଣ ତରୁଣୀ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରୀତିର ପ୍ରବାହ ଉଚ୍ଛୁଳି ଉଠିଥାଏ ପହିଲି ଯୌବନରେ ମଞ୍ଜୁ ଭଲପାଇ ଆସିଛି ପ୍ରମୋଦକୁ । ତାହାଙ୍କୁ ସେ ଜାଣେନା । ନିଜକୁ ନାନା ଆଭରଣରେ ଭୂଷିତ କରି ଏବଂ ଚମତ୍କାର ବେଶ ଧାରଣ କରି ମଞ୍ଜୁ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ପାରିଛି — କେବଳ ପ୍ରମୋଦର ଚିତ୍ତ ଆକର୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ।

ଆଧୁନିକା ନାରୀ ସାଧାରଣତଃ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଧଃପତନ ପ୍ରେମିକଙ୍କର ଅଙ୍କଶାୟିନୀ ହେବାକୁ ଯେ ପ୍ରେମକରି ଶିଖେ ଏବଂ ଦୁଃସାହାସିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଭଲପାଏ — ଏ କଥା ବୋଧହୁଏ କେହି ଅସ୍ୱୀକାର

କରିବେ ନାହିଁ । ବେଶ ଭୂଷା ହୋଇ ନିଜକୁ ଭୂଷିତା କରିବାରେ ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଏ କେବଳ ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବା — ଅବଶ୍ୟ, ବର୍ଷା ବା ଝଡ଼ରୁ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ନୁହେଁ ।

ମଞ୍ଜୁ — ଟୋ'ର ନିମ୍ନେ ଚୁମ୍ବୀ ଯୋଡ଼ା କଜ୍ଜ୍ୱଳ ଶ୍ରେଣୀର ନୃତ୍ୟ କେତେ କଲେଜ ଛାତ୍ରଙ୍କ ମନରେ ତୋଳି ଦେଇଛି କବିତାର ଉତ୍ସ ।

ଆଖିରୁ Golden Frame (ସୁନା ଫ୍ରେମ୍) ଚଷମାଟି ବାହାର କରୁ କରୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ମଞ୍ଜୁ — ବୁଝିଲେ ପ୍ରମୋଦ ବାବୁ — ଆପଣ ମୋତେ ଚାହାଁନ୍ତି, ମୁଁ ବି ଆପଣଙ୍କୁ ଚାହେଁ — କେତେ ମଧାନ୍ ଏ ନିତ୍ୟାଧାରା କାନ୍ଥ ବିବାହ, ଯାହାଯେ ପ୍ରେମକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କରିଦିଏ । ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ଭଲପାଏ — ସେ ଭଲପାଇବାଟା ନୈସର୍ଗିକ ତା'କୁ ମୁଁ କେବଳ ଆଦିମ କ୍ଷୁଧା ନିବାରଣରେ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ କରି ପାରିବି ନାହିଁ ।

କଥାର ସୁଅ ବଦଳାଇ ଆରମ୍ଭ କଲା ପ୍ରମୋଦ । ଦେଖ ମଞ୍ଜୁ, ନୀଳ ଚକ୍ରାମ୍ବୁସର ଅସ୍ତଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟର ରକ୍ତିମ ଆଭା କି ସୁନ୍ଦର ! କି ମନୋରମ ! ! ନୀଳ ଆକାଶର ମୁକ୍ତ ବିହଙ୍ଗମ ସଦୃଶ୍ୟ ଗଢ଼ି ତୋଳିବା ଆମ ଅମର ସୁନାର ସଂସାର । ଆମକୁ କେହି ବାଧା ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଆକାଶର ମୁକ୍ତ ବିହଙ୍ଗ ପରି ଆମେ ଦୁହେଁ ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ ବୁଲୁଥିବା ଏଇ ଗିରି, ନଦୀ, ବନ, ପାହାଡ଼ ଭିତରେ ଆଉ ... ...

କଥାରେ ବାଧା ଦେଇ ହଠାତ୍ ଆରମ୍ଭ କଲା ମଞ୍ଜୁ —— ଏଇଠିଁ ଆପଣ ଭୁଲ କଲେ ପ୍ରମୋଦ ବାବୁ । ଆପଣ ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ

ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ଯେ ବିବାହ ପ୍ରେମକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କରିଦିଏ ବୋଲି । ଏଣୁ ପ୍ରମୋଦ ବାବୁ, ମୋର ଅନୁରୋଧ ମୋତେ କେବେ ବିବାହର ଅନୁରୋଧ କରିବେ ନାହିଁ । ବୁଝିଲେ ।

ହେଉ, ତୁମ ଇଚ୍ଛା । ଅସ୍ପୃ ବିଭୋର ପ୍ରମୋଦ ଲକ୍ଷ କରୁଥିଲା ମଞ୍ଜୁର କହିବା ଭଙ୍ଗୀକୁ ।

ଆକାଶରେ କଳା ପରଦା ଢାଙ୍କିଦେଇ ଦେଖା ଦେଲେ ସନ୍ଧ୍ୟାରାଣୀ ।

କଥା ହେଉ ହେଉ ଦୁହେଁ ଚାଲି ଆସିଥିଲେ ମସଜିଦ୍ ଠାରୁ ଦୂରକୁ — ବହୁଦୂରକୁ । ତେଣୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ବାହୁଡିଲେ ଦୁହେଁ ।

× × ×

ପ୍ରାୟ ଦୁଇମାସ ପରେ —

ଜଗତ ଜନନୀ ମନ୍ଦିର ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଗୋଟାଏ ଦୋମହଲା କୋଠା । କଲେଜର ନୂଆଁ ହୋଇ ଆସିଥିବା ଅଧ୍ୟାପକ ବାବୁ ଶିବନାଥ ସେହି ଘରେ ରହନ୍ତି । ଏତେ ବଡ଼ ଘରେ ସେ କେବଳ ଏକାକୀ । ବୟସ ପ୍ରାୟ ତିରିଶ ପାଖାପାଖି ଏତେ ବୟସ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ବିବାହ କରିନାହାନ୍ତି । ହୋଟେଲରେ ଅନ୍ଧ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମାନଙ୍କର ମିରିଚିକାଇଲାର ପ୍ରକୋପ ଯୋଗୁଁ ସେ ନିଜେ ଘରେ ରନ୍ଧାବଢ଼ା କରନ୍ତି । ପାଣିଦେବାକୁ ଏବଂ ବାସନ, କୁସନ ମଜାମଜି କରିବା ପାଇଁ ଗୋଟାଏ ଚାକରାଣୀ ମଧ୍ୟ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ।

ସାର୍, ସାର୍ ... କବାଟରେ ମୃଦୁ ଆଘାତ ଦେଲା ମଞ୍ଜୁ ।

ଚାକରାଣୀ ଆସି କବାଟ ଖୋଲି ଦେଲା ।

ସାର, ସାର୍ ଡାକି ମଞ୍ଜୁ ପହଞ୍ଚିଗଲା ଅଧ୍ୟାପକ ଶିବନାଥଙ୍କ ଦୋମହଲା କୋଠା ଉପରେ ।

ଅଧ୍ୟାପକ ଶିବନାଥବାବୁ ସେ ସମୟରେ କୋଠରୀ ଭିତରେ ବସି ଗୋଟାଏ ଫୁଲ ମୁହାଁ ରୁମାଲ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଉଥିଲେ । ରୁମାଲଟି ତାଙ୍କର ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତି ଗୁଡ଼ାକ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଥିଲା । ରୁମାଲଟି ଭିତରେ କୌଣସି ବିଶେଷତ୍ୱ ନଥିଲା — ତଥାପି ·····

ରୁମାଲଟି ଉପରେ ଅଙ୍କା ଯାଇଥିଲା କେବଳ ଗୋଟାଏ ରକ୍ତ ଗୋଲାପ । ଗୋଲାପ ଉପରେ ଗୋଟାଏ କଳା ମଚ ୨ ଭଅଁର । ରକ୍ତ ଗୋଲାପ ତଳେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ବଙ୍ଗଳୀ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖା ହୋଇଛି "ଭୁଲନା" ପୁରୀ କଲେଜର ସେଇ ସ୍ମୃତି — ତାକୁ ବା ସେ କପରି ଭୁଲି ପାରନ୍ତେ ?

ରୁମାଲଟି ଦେଖିବା ସମୟରେ ଯୁବକ ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କର ଆଖି ସାମନାରେ ନାଚିଯାଏ ରେଣୁକାର ହସ ୨ ମୁହଁଟି ଏବଂ ବିଦାୟ ଲଗନର କେଇଟି ପଦ — ଭୁଲିବେ ନାହିଁ ······· ·····

ଚାଲନ୍ତୁ ନା ସାର୍, ଆଜି ଟିକିଏ ସାଗର ଆଡ଼େ ଯାଇ ବୁଲି ଆସିବା — ହସି ୨ ଅରଜ କଲା ମଞ୍ଜୁ ।

ଅଚ୍ଛା, ଚୌକିଟା ଉପରୁ ଉଠୁ ୨ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଅଧ୍ୟାପକ ଶିବନାଥ ।

ରତନା ମା, ରତନା ମା ।

ତଳ ମହଲରୁ ଅସ୍ପୁ ୨ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି ରତନା ମା

— ମତେ ଡ଼ାକୁଥିଲେ କି ବାବୁ ?

ହଁ — ମୋର ଲମ୍ବା କୋଟ୍‌ଟା ଆଣିଲ,— ଆଜ ଦେଖ ମୁଁ ଟିକିଏ ସାଗରଆଡ଼ୁ ବୁଲି ଆସୁଛି ଯଦି ମୋତେ କେହୁ ଦେଖା

କହିବାକୁ ଅସେ ତେବେ ମୁଁ ଭୁଲି ଯାଉଛି ବୋଲି କହିବୁ — ବୁଝିଲୁଣି?

ଛୋଟ ଚୁମ୍ବ ଟିଏ ମାରି ଚାଲିଗଲା ରତନାମା ଏବଂ ଅଣିଦେଲା ଆଖି ପିଛୁଡ଼ାକେ ବାବୁଙ୍କର ଲମ୍ବା କୋଠରି

କୋଠରି ହାତରେ ଧରି ଆରମ୍ଭକଲେ ଶିବନାଥ ବାବୁ — ଚାଲ ଯିବା ମଞ୍ଜୁ ।

ଚାଲନ୍ତୁ ସାର୍ କହି ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କ ପଛେ ୨ ଚାଲିଲା ମଞ୍ଜୁ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା । ରକ୍ତିମ କିରଣ ଝାପ୍‌ସା ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି ଅସ୍ତାୟମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟର । ଦୂରରେ ବସିଛନ୍ତି ଯୁବକ ଅଧ୍ୟାପକ ଏବଂ ମଞ୍ଜୁ । ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କ କୋଳରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଲେଖନୀରୁ ଦେଖା ଯାଉଛି ଆଜ ମଞ୍ଜୁ

ପ୍ରମୋଦ ଚାଲିଛି ସାଗର କୂଳେ କୂଳେ ଓମର ଖୟାମ୍ କଳ୍ପନାରେ ମସଗୁଲ୍ ହୋଇ । ଦୂରରୁ ଦେଖିନେଲା ସେ ଯୁବକ ଅଧ୍ୟାପକ ଏବଂ ମଞ୍ଜୁ — ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କର କୋଳରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି ଶୋଇଛି ମଞ୍ଜୁ । Mr, Sibanath ଙ୍କ କୋଳରେ ମଞ୍ଜୁ ! ଆଖିକୁ ତା'ର ସେ ପ୍ରଥମେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ତେବେ କଣ ... ... ପାଟିରୁ ଆଉ କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ଦେହସାରା ତାର ଖେଳିଗଲା ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଶିହରଣ । ପାଗଳ ପରି ବାହୁଡ଼ିଲା ପ୍ରମୋଦ ।

ତା ପର ଦିନ —

ତୁମେ କଣ ଭାବିଛ ପ୍ରମୋଦବାବୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ମଞ୍ଜୁ — ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ ବୋଲି ତାହାସହିତ କଣ ବୁଲି ଯିବ ନାହିଁ ? ମୁଁ ଏପରି ଭଲ ପାଇବାକୁ ଘୃଣା କରେ ପ୍ରମୋଦ ବାବୁ । ମୋ ସହିତ ଏପରି କଥାବାର୍ତ୍ତା କହିବାକୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଟିକିଏ ସଙ୍କୋଚ ଲାଗୁନାହିଁ ?

କହୁ ମଞ୍ଜୁ — ତୁମପାଇଁ ଯେ ମୁଁ ଆଜି ମୋର ପିତା, ମାତା, ଏବଂ ବିବାହିତା ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ପଦାଘାତ କରି ଧାଇଁ ଆସିଛି । ତୁମେ କ'ଣ ଟିକିଏ ବୁଝିବ ମୋର ଅନ୍ତର୍ଦାହ ?

ଓଃ — ତୁମେ ତା'ହେଲେ ବିବାହିତ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ଚରମ ସୀମାକୁ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ମଞ୍ଜୁ । ପରେ ୨ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଗମ୍ଭୀରତା ।

ଶୁଣ ପ୍ରମୋଦ ବାବୁ — ମୋର ଅନୁରୋଧ, ଆଦେଶ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇ ପାରେ, ଆପଣ ଆଜିଠାରୁ ଆଉ ଆମଘରକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ । ଆଉ ମୋ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କହିବାର ଚେଷ୍ଟା ବି କରିବେ ନାହିଁ । ନମସ୍କାର । କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା ମଞ୍ଜୁ ।

ଶତ ଶତ୍ରୁବାତ୍ୟାର ଘୂର୍ଣ୍ଣିନାଶିଳତା ମୁଣ୍ଡରେ ଧରି ମଞ୍ଜୁ ଘରୁ ଫେରି ଆସିଲା ପ୍ରମୋଦ ।

\+ \+ \+

ମୁହଁ ଭଲ ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ମୁଣ୍ଡବାଳ ଗୁଡ଼ାକ ଫୁର୍ ଫୁର୍ ହୋଇ ଉଡ଼ୁଛି — ଯେପରି ଦୁଇମାସ ହେଲା ମୁଣ୍ଡରେ ତେଲ ବାଜି ନାହିଁ । ସାର୍ଟର ବୋତାମ ଖୋଲା । ଗୋଡ଼ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି ।

ତଥାପି ଜସପୁର ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ଚାଲିଛି ପ୍ରମୋଦ ।

ସେହି ସନ୍ଧ୍ୟାକର ଘାସଫୁଲ ତା'କୁ ଆଜି ତୋଳି ଆଣିଛି ତା'ର ସବୁଜ ବକ୍ଷ ଉପରକୁ ।

ଲିଲି ! କୁହ ମୋତେ, ତୁମେ ମୋତେ କ୍ଷମା କରି ପାରିବ? ଅନୁତାପରେ ଜଳି ଦଗ୍ଧ ହୋଇ ଯାଉଛି ମୁଁ ତୁମପରି ଦେବୀ

ଯୌବନର ସ୍ୱପ୍ନ

ପ୍ରତିମା ଘୁଡ଼ି ମରୀଚିକା ପଛରେ ଦୌଡ଼ିବାର ଜ୍ୱାଲା ମୁଁ ଆଜି ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛି । ମୁଁ ସେ ଭୁଲର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବି ଲିଲି — କୁହ ତୁମେ ମୋତେ କ୍ଷମା ଦେଇ ପାରିବ ? ଅଶ୍ରୁରେ ମୋର ଅନୁତାପର ଦାବାଗ୍ନି ଜଳି ଉଠୁଛି ଦାଉ ଦାଉ ହୋଇ ।

ଶତ ଉପେକ୍ଷା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯେ ମୋର ସେବା କରି ଆସିଛି, ମୋର ପୂଜା କରି ଆସିଛି — ତା'ର ମୂର୍ତ୍ତି ଉପରେ ପଦାଘାତ କରି, ଦଶମାସ ଗର୍ଭରେ ଧରି ମୋର ଲାଳନା ପାଳନା କରି ଏତୁଟାରୁ ଏତୁଟିଏ କରିଛି ଆଉ ଯା'ର ଯୋଗୁଁ ଜୟପୁର ସହରରେ ମୁଁ ଛାତି ଫୁଲାଇ ଚାଲିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇ ପାରିଛି — ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଦାଘାତ କରି ... ... ନା, ନା, ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ — ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ମୁଁ ଚାହେଁ ମୋର ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।

ଲିଲି, ଲିଲି — ମୁଁ ମୋ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବି ଲିଲି ତୁମେ କଣ ମୋତେ ତୁମ କୋଳକୁ ଟାଣି ନେବନାହିଁ ଲିଲି ?

ପାଗଳ ପରି ଭାବି ୨ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡକୁ ଚାଲିଲା ପ୍ରମୋଦ ।

ଦାଦା, ଦାଦା, ପ୍ରମୋଦ ଦାଦା । ଦାଣ୍ଡରେ ଖେଳୁଥିଲା କୁନୁ । ଦାଦାକୁ ଦେଖି ତା'ର ଧାଇଁ ଆସି କୁଣ୍ଡାଇ ପକାଇଲା ।

କିଏ କୁନୁ — ଆଖିରୁ ବହି ଯାଉଥାଏ ଲୁହଧାର ।

ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ ଦାଦା — ମୁଁ ଯାଇ ଅପାକୁ କହିଦେବି ।

ତା'ରେ ମୁଁ କାନ୍ଦିବି କାହିଁକି ? ମୁଁ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରିଛି । ମୁଁ ଆଜି ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦ ।

ଦୌଡ଼ିଗଲା କୁନୁ — ଆଠ ବରଷର ପିଲା ସେ'ବା କ'ଣ ଜାଣେ ମରୀଚିକା ପଛରେ ଦୌଡ଼ିବାର ଫଳ ।

ମୂର୍ତ୍ତି ସଦୃଶ୍ୟ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାଏ ପ୍ରମୋଦ ନିଜ ଘର ଦାଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡା ଉପରେ । ଅନ୍ତରୁ ଉଠୁଥାଏ ଅସରନ୍ତି କୋହ । ଆଖିରୁ ବହି ଚାଲିଥାଏ ଶ୍ରାବଣର ଧାର ।

ଦୋଷୀ

ଗୁଡ଼ୁମ୍ … ଗୁଡ଼ୁମ୍ …

ବେଲଜିୟମ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପିସ୍ତଲର ଦୁଇଟି ଆୱାଜ ।

ଉଃ … ମରଗଲି … … ନେପାଳୀ ଯୁବତୀର କ୍ଷୀଣ ଆର୍ତ୍ତନାଦ । ପରେ ପରେ ସବୁ ଶେଷ ।

ହାଃ, ହାଃ, … ତୁମ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସଙ୍ଗୀତା — ତୁମ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ହାଃ, ହାଃ, ହାଃ— ଭୋକାଏ ପୈଶାଚିକ ହସ । ଘର ଦୁଆର ଯେମିତି ଭୁଷୁଡ଼ି ପଡ଼ିବ ଆଉ କ୍ଷଣରେ ।

ସଙ୍ଗୀତାକୁ ଆଜି ସେ ହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସେ ଆଜି ହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ?

ପର ପୁରୁଷ ପାଖରେ ଗ୍ରାଣ୍ଡ୍ ବାର୍‌ଟାରେ ବସି ସଙ୍ଗୀତା ହସ ଖୁସି ହେବାର ସେ ଦେଖି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ; ଆଉ ସେହି ଦୃଶ୍ୟ ତା'ର ଅସହ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । କ୍ଷଣିକ ଉନ୍ମାଦନାରେ ହାତରେ ଥିବା ତା'ର ପିସ୍ତଲ ହଠାତ୍ ଗର୍ଜି ଉଠିଲା ଗୁଡ଼ୁମ୍ … ଗୁଡ଼ୁମ୍ …

ହୁଏତ ଏଥିରେ କିଛି ରହସ୍ୟ ଥାଇପାରେ କିଛି ନଜାଣି, ନଶୁଣି ହଠାତ୍ ଏପରି କରିବାର ତା'ର ଅପରାଧ ହୋଇଛି । ତେବେ

କ'ଣ ତା'ଙ୍କୁ ଏହି ନାରୀହତ୍ୟା ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ? ହନ୍ତସନ୍ତ ହୋଇ ମରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ?

କରେଷ୍ଟ ଘଣ୍ଟାରେ ଠନ୍, ଠନ୍ ହୋଇ ବାଜିଲା ରାତିଦୁଇଟା। କ୍ଷଣକ ଲାଗି ଚମକି ଉଠିଲେ କମଳ। ମନରେ ଜାଗି ଉଠୁଥିବା ଦ୍ୱନ୍ଦ ପଙ୍କ୍ତି ଖୋଜି ବୁଲୁଥିଲା ସେ ସମାଧାନର ବାଟ। ନିଜର ଦୁର୍ବଳ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଅବିବେକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାରର ପଶ୍ଚାତାପରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲା ସେ।

ଦୁନିଆ ଆଗରେ ସବିତାର ହତ୍ୟାଖବର ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟହୋଇ ସେ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ। ପୁଣି ଭାବେ,ସେ'ତ ଦୋଷୀ — ଦୁନିଆ ଆଗରେ ତା'ର ଲୁଚେଇବା କ'ଣ ଅଛି ?

ଦୁଇଦିନ ପରେ —

ତାଜା ଖବର। ତାଜା ଖବର !! କମଳ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ହତ୍ୟା ! କମଳ ବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କୌଣସି ଦୁର୍ବୃତ୍ତି ରାତି ଅଧରେ ମୁଣ୍ଡ ଚିରି ହତ୍ୟା କରିଛି। ଆସାମି ଧରାପଡ଼ିନାହିଁ। ପୋଲିସ୍ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚାଲିଛି। ତାଜାଖବର !

ରାସ୍ତା ନ ପାରୁଣୁ ହକରଟିଏ ଡାକି ଚାଲିଛି କମଳ ବାବୁଙ୍କ ଘର ସାମନାରେ।

ଏଁ ତାଜା ଖବର ! ହତ୍ୟାପୁଣି ନିଜଘରେ।

ହକରଟିର ଡାକରେ କମଳବାବୁଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଗଲା। ଚମକିପଡି ସ୍ୱପ୍ନରୁ ଉଠିଲାପରି ବସିପଡ଼ିଲେ ସେ। ହୃଦୟରେ ଯେପରି ଆଜି ତାଙ୍କର ଏତ ବୃଶ୍ଚିକର ଦଂଶନ।

ଅସହାୟ ଦୃଷ୍ଟି ...... ହକରର ପାଦରେ ପୁଣି ଗୁହାରି ଛାଡ଼େ। ବୁଝିପାରିନା ସେ ଗୁହାରି ପ୍ରତି ତା'ର ଜୀବନର ଭକ୍ତି ବ୍ୟଞ୍ଜଣ ?

ଶାନ୍ତିର ଗୀର ନିଦ୍ରାରେ ସେ ଅଜି ମୁଁହ ନୁଆଇଁ ଶୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି । ପ୍ରେମର ପିଚ୍ଛିଳ ପଥରେ ଗୋଡ଼ ଖସାଇ ବର୍ଗୃଣୀ ଯୁବତୀ ନ କରେ କ'ଣ ? ନିଜେ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ପାରେନା କମଳ । ସ୍ମରଣ ମାତ୍ରକେ କଂପି ଉଠେ ସେ । ହୃଦୟକୁ ତା'ର ନିଜ ବାହୁ ଯୁଗଳରେ ଚୃପି-ଧରେ — କେବଳ ନିଜ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ କି ତାଙ୍କ ହୃଦୟର ଦୁର୍ବଳତା ଦୂର ହୋଇପାରିବ ?

ମନ ଭିତରେ ନାଚ ଉଠେ ସେହି ହକରଟିର ମୁହଁ ଡାକ ତାଜା ଖବର ! ତାଜା ଖବର ! !........ଅନୁଭବ କରେ ସେ ଜୀବନ ଯେପରି ତାଙ୍କର ଅର କ୍ଷଣରେ ଚୂଲିଯିବ ।

ହାୟ ! ବର୍ଗୃଣୀ ସବିତା ଅଜି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ତା'ର ମହତ୍ତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚି ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କମଳ ?

\+ + +

ସନ୍ଧ୍ୟା ଅପସରି ଯାଇଛି । ଇନ୍ଦ୍ରାବତୀର ଅରପାରିରେ ଲୁଚି ଯାଇଛନ୍ତି ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବତା । ଖୋଲା ଆକାଶ ତଳେ—ସେହି ଇନ୍ଦ୍ରାବତୀର ବାଲୁକା ଶଯ୍ୟା ଉପରେ ବସିଛନ୍ତି ଲୀଳା । ଇନ୍ଦ୍ରାବତୀର ମୃଦୁ ତରଙ୍ଗାୟିତ ଜଳସ୍ରୋତ ସହିତ ନିଜର ଯୌବନକୁ ସେହିପରି ତରଙ୍ଗାୟିତ କରି । ପାଖରେ ବସିଥାଏ ସହଚରୀ ଗୀତା—ଯୁବତୀ ତନ୍ୱୀ ଯୁବକ ମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଲୀଳାର ତରଙ୍ଗାୟିତ ଯୌବନ ସହିତ ବି ତାଳ ଧରି ଚାଲେ । ଲୀଳାକୁ ଦେଖିଲା କ୍ଷଣି ଯୁବକର ଲାଳାୟିତ ନେତ୍ର ଯୁଗଳ ପୁଲକିତ ହୋଇ ଉଠେ ।

ଇନ୍ଦ୍ରାବତୀର ସେହି ସୁନ୍ଦର ବେଳାଭୂମି ଉପରେ ଲୀଳାର ଦାନ୍ତଫୁଟା ହସ, ହସୁଳି ଚାଲି, ଅଉ ତାର ମଧୁ କଣ୍ଠର ସ୍ୱର—ତା'ର ରୂପ ଲାବଣ୍ୟକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଝଙ୍କୃତ କରୁଥାଏ । କୁଳୁ କୁଳୁ ନାଦିନୀ

ଇନ୍ଦ୍ରାଇଞ୍ଜର ସ୍ନୋ ୨ ଲଭଟ୍ ମାଲ ତା'ର ହସ ୨ ଚେହେରା ଦେଖି ଚୁମ୍ବନ ଦେବା ଆଶାରେ ଉଚ୍ଛୁଳି ପଡ଼ୁଥାନ୍ତି । ଅଧର ନିସୃତ କୋମଳ କଣ୍ଠର ମୃଣୁ ୨ ସଙ୍ଗୀତ ଲହରୀ ତା'ର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗର ବାୟୁ ଲହରୀ ଭିତରେ ମେଳାଇ ଯାଏ । କୌଣସି ଯୁବକ ଏପରି ସୁନ୍ଦରୀଙ୍କୁ ନିଜର ଅଙ୍କଶାୟିନୀ କରିବାକୁ ଲାଳାୟିତ ହୋଇ ନ ଉଠିବ ?

ସେହି ବେଳାଭୂମି ଉପରେ ବୁଲୁଥାଏ କମଳ ଯୌବନର ମାଦକତାରେ ମତୁଆଲା ହୋଇ । ଦୂରରୁ ବେଳାଭୂମି ଉପରେ ଲୀଲା ବସିଥିବାର ଦେଖିନେଲା ସେ । ଏବଂ କ୍ରମେ ୨ ସେ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲା । ସୁନ୍ଦରୀ ଲୀଲାର ହାତ ଦୁଇଟି ନିଜ ହାତମୁଠାରେ ଭିଡ଼ିଧରି ଆରମ୍ଭ କଲା କମଳ — ସୁନ୍ଦରୀ ଏହି କୋମଳ ହାତ ଦୁଇଟିର ସ୍ପର୍ଶ କରିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ମୋତେ ମିଳିପାରିବତ ?

ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ମୋରହାତ — 'କୌଣସି ଦରକାର ନାହିଁ, କହି କମଳ ହାତରୁ ନିଜରହାତ ଦୁଇଟି ବାହାରକରି ଆଣିଲା ସୁନ୍ଦରୀ ଲୀଲା

କମଳ ଭାବି ନ ଥିଲା ଯେ ତା'ର କୋମଳ ବଚନ ନାରୀଟି ଏପରି କଠୋର କହିପାରିବ ବୋଲି ।

ସହରକୁ ସୀତା ସହିତ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତା ହେଲା ଲୀଲା

ଲୀଲାର ପଥରୋଧ କରି ଆରମ୍ଭ କଲା କମଳ — ବୋଧହୁଏ ଭଦ୍ରତା ଖାତିରରେ ଆପଣ ଟିକିଏ ଅପେକ୍ଷା କରିବେ ।

କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଯେ ଭଦ୍ରତାର ସୀମା ଲଂଘନ କରି ଯାଉଛନ୍ତି ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାଏଁ ।

ଲତା କ'ଣ ବୃକ୍ଷର ବିନା ଅବଲମ୍ବରେ ରହିପାରେ ? ମୃଦୁ ହସି ପଚାରିଲା କମଳ ।

ମୁଁ ଲତା ନୁହେଁ — ଆପଣ କ'ଣ ଯେ ଏପରି ପାଗଳ ମାନଙ୍କ ପରି ବକି ଚାଲିଛନ୍ତି — ସାଧାରଣତଃ ଦୁଇଟି ତରୁଣୀ ଆଗରେ । ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାଏଁ ।

ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ, ପଥ ଫେରାଇ ଚାଲିଗଲା ସେ ନିଜ ସହଚରୀ ସହିତ ।

ସେମାନଙ୍କର ଯିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଛନ୍ତି କମଲ । ଆଖିରେ ନୀରବ ଚାହାଁଣି । ଧୀରେ ଧୀରେ ଦୁହେଁ ଅପସରି ଗଲେ ତା'ର ଆଖି ସାମନାରୁ — ଲୀନ ହୋଇଗଲେ ଦୁହେଁ ଯେପରି ସେହି ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟ ଭିତରେ । ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଆଣିଲା କମଲ ।

ହାଃ, ହାଃ, ହାଃ, ଗୋଟାଏ ପୈଶାଚିକ ହସ ବେଲାଭୂମି ଝଙ୍କାଇ ଦେଇ ଚାଲିଗଲା ଦୂରକୁ — ବହୁଦୂରକୁ ।

\+ \+ \+

ସେ ଦିନ ରାତି ।

ଖାଇସାରି ଖଟଟି ଉପରେ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ ଲଲି, ଆଖିରେ ନଥାଏ ନିଦ । ମନରେ ଅସରନ୍ତି ଭାବନା ମାନସ ପରଦା ଉପରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପରେ ନାଚି ଯାଉଥାଏ ଅଜଣା ଯୁବକଟିର ଦରମଉଳା ରୂପ । ଉଦାସୀ ମନ ଖୋଜି ବୁଲୁଥାଏ ତା'ର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ । କ୍ଷଣକପାଇଁ ଶରୀର କମ୍ପି ଉଠେ । ମନ ଭିତରେ ଉଠେ ଦ୍ୱନ୍ଦ — ତେବେ କ'ଣ ସେ କମଲ ? — ତା'ର କଲେଜ ଜୀବନର ସାଥୀ । ନା, ନା, କମଲ ତ ପୁଞ୍ଜିପତିର ପୁଅ । ସେ'ବା କାହିଁକି ଆଜିକାଲିର ଏ ବଜାରୀ ମାନଙ୍କ ପରି ଆଚରଣ କରିବ ? ତେବେ ··· ତେବେ କିଏ ସେହି ଯୁବକ? ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିପାରେନା ସେ । ଆଖିପତା ଧୀରେ ୨ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଆସେ

ରାତି ପାହି ଯାଏ — ଦିନ ଆସେ । ପୁଣି ଦିନ ଯାଏ ରାତି ଆସେ । ଏହିପରି ଦିନ ପରେ ଦିନ, ସପ୍ତାହ ପରେ ସପ୍ତାହ ଏବଂ ମାସ ପରେ ମାସ ଗଡ଼ିଗଲେ ତଥାପି ଅଜଣା ଯୁବକଟିର ସନ୍ଧାନ ପାଇ ପାରେନା ସେ ।

ନୀରବ ନିଶୀଥ । ନିଦ୍ରାଦେବୀଙ୍କ କୋଳରେ ସୁପ୍ତ ଜଗତ । କିନ୍ତୁ ଜାଗ୍ରତ ରହିଛନ୍ତି ଯୁବକ କମଳ । ଆଖିରେ ତା'ର ନିଦନାହିଁ । ମନରେ କେବଳ ଅସରନ୍ତି ଭାବନା — କେଳାଭୂମି ଉପରେ ନୀଳାର ସେହି ଅପରୂପ ରୂପ ଯୌବନର ଦରମଉଳା ରୂପ । ଏସବୁ ସେ କିପରି ଭୁଲିପାରିବ ? କ୍ଷଣିକ ମୋହରେ ଆସି ସେ ଆଜି ନିଜକୁ ଭୁଲିଛି କଣ ? ସଭ୍ୟତା ଆଉ ଶିକ୍ଷାଗୁରୁର ସୀମାର ହଜାର ୨ ମାଇଲର ଦୂରରେ ଆଜି ସେ ଧାଉଁଥି ପାଉଛି ।

ନୀଳ କେଦାର ମାଳକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଛୁଟି ଚାଲିଛି ବମ୍ବେ ମେଲ୍ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡକ୍ଲାସ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ବସିଛନ୍ତି କମଳ । ମୁଖରେ ଅସରନ୍ତି ଭାବନାର ରେଖା ସୁସ୍ପଷ୍ଟ । ଷ୍ଟେସନ ପରେ ଷ୍ଟେସନ ପଛରେ ପଛରେ ପକାଇ ନିଜର ଗତି ବଢ଼ାଇ ଚାଲିଛି ବମ୍ବେ ମେଲ୍ — ତା'ର ଭୀମ ଗର୍ଜନ ସହିତ କମଳର ଭାବନାକୁ ମିଶାଇ ଦେଇ ।

ନିଜ ଭାବନାର ଆଦି ଅନ୍ତ ଖୋଜି ପାଏନା କମଳ — ଗାଡ଼ିର ବେଗ ସହିତ ତା'ର ଭାବନାର ବେଗ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । କ୍ରମେ ୨ ଗାଡ଼ିର ଗତି ଶିଥିଳ ହୋଇ ଆସିଲା । ବମ୍ବେ ଷ୍ଟେସନ । ଗାଡ଼ି ଅଟକିଲା । ଚାଇ ଗରମ ... ଚାଇଗରମ ... ଗରମଚା ... ର ଡାକରେ କମଳର ଭାବନା ସବୁ ଅପସରି ଗଲା । ଦେଖି ନେଲା

ଯେ ଗାଡ଼ି ବମ୍ବେ ଷ୍ଟେସନରେ ଅଟକି ଯାଉଛି । ନିଜର ସୁଟ୍‌କେଶ ଏବଂ ବେଡ଼ିଙ୍ଗ୍ ଧରି ବାହାରିଲା ସେ — ପ୍ଲାଟଫାର୍ମ ଅର ପାଖେ ।

ଏ ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ...

ଅଇସେ ବାବୁଜୀ ଅଇସେ କହି, ଅସି ନେଇଗଲା ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଡ୍ରାଇଭର କମଲ ହାତରୁ ବେଡ଼ିଙ୍ଗ୍ ଓ ସୁଟ୍‌କେଶଟିକୁ । ନିଜ ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଭିତରେ ସାମାନ ରଖି ପଛ ସିଟ୍‌ର ଦରଜାଟା ଖୋଲି ଦେଲା ସେ, କମଲ ଯାଇ ବସିଗଲା ଟ୍ୟାକ୍‌ସିର ପଛ ସିଟ୍‌ରେ ।

ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଡ୍ରାଇଭର ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଆରମ୍ଭ କଲା କହାଁ ଲେଜେଙ୍ଗେ ବାବୁଜୀ ?

Grand Road Coffee House — ଧିରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା କମଲ ।

ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଗଡ଼ିଲା Grand Road Coffee House ଅଭିମୁଖେ ।

+ + +

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଭୀଡ଼, ସାମନାରେ ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଗୋଟାଏ କାଚ ସାଇନ୍ ବୋର୍ଡ The Grand Road Coffee House,

ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଅଟକିଲା Grand Road Coffee House ସାମନାରେ ।

କିତନା ହୁଆଁ? — ଧିରେ ପଚାରିଲା କମଲ । ପାଞ୍ଚ ରୁପୟେ ଛେ ଅନେ — ମିଟର ଦେଖି ଉତ୍ତର ଦେଲା ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଡ୍ରାଇଭର ।

ପକେଟରୁ ଦଶ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍‌ଟିଏ ବାହାର କରି କମଲ ତା'ର ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା, ତା'ର ପ୍ରାପ୍ୟ ପାଉଣା ରଖି ବଳକା

ପଇସା ଫେରାଇ ଦେଲ ଏବଂ ଗୋଟାଏ ସଲାମ୍ ଠୁକି ନିଜ ଟ୍ୟାକ୍ସି-
ରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲ ସେ ।

ଯୁଆଁ କୋଉ କମରେ ଖାଲି ଅଛି ?—ନିଜ ସୁଟ୍‌କେଶ ଓ ବେଡ଼ିଙ୍ଗ୍ ରଖୁ ରଖୁ ପଗ୍ଚରିଲା କମଳ ହୋଟେଲ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ ।

ଜୀ ବାବୁଜୀ । ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଉ ବୁଲାଉ କାଲିଙ୍ଗ୍ ବେଲ୍‌ରେ (Calling Bell) ହାତ ମାରିଲେ ସେ । ସଲାମ ଠୁକି ଗୋଟିଏ ତଇଶି ବର୍ଷର ଯୁବକ ଆସି ଆଦେଶ ଅପେକ୍ଷାରେ ଠିଆ ହେଲା ।

ଏକଶୋ ଚଉତିଶ ନମ୍ବର କମରା ··· ଇଙ୍ଗିତ ଦେଲେ ମ୍ୟାନେଜର ସାହାବ ।

ସଲାମ୍ ଠୁକି ଯୁବକଟି ଅଭ୍ୟେ ବାବୁଜୀ ବହୁ ସୁଟ୍‌କେଶ ଓ ବେଡ଼ିଙ୍ଗ୍ ଧରି ଚାଲିଲା, କମଳ ଅନୁଧାବନ କଲା ।

× × ×

ଏକଶହ ଚଉତିରିଶ ନମ୍ବର କୋଠରୀ । ଚୌକିଟା ଉପରେ ବସି ଭାବି ଚାଲିଛନ୍ତି ! କମଳ, ଖୋଜି ବୁଲୁଛନ୍ତି ସେ ମନ ଭିତରେ ତା'ର ନାଚୁଥିବା ସ୍ୱପ୍ନ ପାଇଁ ସମାଧାନର ବାଟ ।

ଠନ୍ ଠନ୍ ହୋଇ ଘଣ୍ଟାରେ ବାଜିଲା ଗ୍ୟାର, ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଘର ଭିତର ଇଲେକଟ୍ରିକ୍ ବେଲ୍‌ଟା ମଧ୍ୟ କିଂ କିଂ ହୋଇ, ଧ୍ୟାନ ତା'ର ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଠି ଦରଜାଟା ଖୋଲି ଦେଲା, ସାମନାରେ ହୋଟେଲର ଗୋଟିଏ ବୟ୍ —ହାତରେ ଚାପୂର ଟ୍ରେ ।

ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ତା'ର ସାମନାରେ ଚାଲିଗଲେ ଗୋଟିଏ ସବ୍ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର, ଦେହ ସାରା ତା'ର ଥର ଉଠିଲା, ତେବେ କଣ ପୋଲିସ୍ ତା'ର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ? ପୋଲିସ୍ କ'ଣ ତା'ର ସେଠି ରହିବା ଜାଣି ପାରିଛି ? ତେବେ କ'ଣ ପୋଲିସ୍ ହାତରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ଥାନାକୁ ଯିବ ସେ ? ଏପରି କେତେ କ'ଣ ଭାବି ଚାଲିଛି ସେ !

ଏଭିତରେ ଚପ୍ପୁ ଟ୍ରେଟି— ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖିଦେଇ ଚାଲି ଯାଇଛି ହୋଟେଲ୍ର ବୟଟି ।

ସେହିପରି ଛୁଟି ହୋଇ ଥାଏ କମଳ, ନିଜର ପୋଷାକ ବଦଳାଇ ସେହି ବାଟଦେଇ ପୁଣି ଚାଲିଗଲେ ପୂର୍ବର ସବଇନସ୍‌ପେକ୍ଟର ଜଣକ ।

ଦେଖି ନେଲା ସେ । ମନେ ୨ ହସି ଉଠିଲା । ମନ ଭିତରେ କିଏ ତା'ର ଯେପରି କହି ଉଠିଲା — ସେ ଯାହା କରୁଛି କରନ୍ତୁ ଦୁନିଆ ଆଖିରେ ସେ ସବୁ ନୀଚ ଏବଂ ଘୃଣ୍ୟ, ତା'ର ଅମ୍ବା ତା'ଙ୍କୁ ଧିକ୍କାରିବାରେ ଲାଗିଲା, ସେ ଯେଉଁ ଘୃଣ୍ୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଘାତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି — ସେଥି ସକାଶେ ଦୁନିଆରେ ତା'ର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ହଜାର ୨ ଥର କରଜ କରି ଫେରାର ହେବା ଅନୁଚିତ । ପୁଣି ସେ ଭାବେ — ସେ'ତ ଶିକ୍ଷିତ, ଯଦି ଯାହାକିଛି ସେ କରୁଛି ତାହା ଯଦି ଅନୁଚିତ — ତେବେ କେଉଁଠା ଅଛି ଉଚିତ ? କେଉଁଠି ଅଛି ଦୁନିଆର ବଡ଼ ସଭ୍ୟତା ଆଉ ଶିଷ୍ଟ ସମାଜ ଯେଉଁ ସମାଜ ଏବଂ ସଭ୍ୟତା ଭିତରେ ନାରକୀୟ ପ୍ରଭାବ ଦେଖାଯାଇ ଥାଏ — ତାହା କଣ ବଡ଼ ସଭ୍ୟତା ଏବଂ ଶିଷ୍ଟ ସମାଜ ?

କିନ୍ତୁ ଭାବି ସ୍ଥିର କରି ପାରେନା ସେ । ଭାବି ୨ ମନ ତା'ର ଉଡିଚାଲେ ଇନ୍ଦ୍ରାବତୀର ସେହି ବାଲୁକା ଶଯ୍ୟା ଉପରକୁ । ସେହି ଜ୍ୟୋସ୍ନାର ରୂପଲାବଣ୍ୟ ମାନସ ପଟରେ ତା'ର ନାଚିଉଠେ — କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ସେ ହୁଏ ଆତ୍ମହରା । ଆର କ୍ଷଣରେ ପୁଣି ସେ ଭାବେ — ସବିତାକୁ ସେ ଭଲପାଇ ଆସିଥିଲା — କିନ୍ତୁ ସବିତା କ'ଣ ତାକୁ ଭଲପାଇ ଆସିଥିବ ?

ଆଜି ସେ ସବିତାକୁ ହତ୍ୟାକରିଛି । ସବିତା ପାଇଛି ମୁକ୍ତି — ଚି'ର ଦିନପାଇଁ । କ୍ଷଣିକ ଉନ୍ମାଦନାରେ ଭାବିଥିଲା ସେ — ସବିତାକୁ ହତ୍ୟାକରି ଶାନ୍ତିପାଇବ ବୋଲି । କିନ୍ତୁ କାହିଁ ଶାନ୍ତି ? ସବିତାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଜୀବନ ତା'ର ଯେ ହାହୁତାଶ ଭିତରେ ଜଳିପୋଡି ଯାଉଛି । ଅନ୍ଧ ସମାଜ ଆଗରେ ସେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ସେ ତ ଦୋଷୀ ! !

ଅପା

ପଣ୍ଡିତବାବୁଙ୍କର ଦୁଇ ଝିଅ — ଯାନି ଓ କଳି । ଯାନି ବଡ଼ ଓ କଳି ସାନ । ଯାନି ଶିକ୍ଷିତା ଆଉ କଳି ଅଶିକ୍ଷିତା, ଯାନି ଅବିବାହିତା, କଳି ବିବାହିତା, ଯାନି ଅସୁନ୍ଦରୀ କଳି ସୁନ୍ଦରୀ, ଯାନି ଲଜ୍ଜକୁଳି, କଳି ତା'ର ବିପରୀତ ।

ଗୋଟିଏ ବୃନ୍ତର ଦୁଇଟି ଫୁଲ, ଏକା ମାଁ ପେଟର ଦୁଇଟି ଝିଅ ତଥାପି ଜଣେ ଅହିଂସାବାଦୀ ଅନ୍ୟଜଣ ହିଂସାବାଦୀ — ଜଣେ କଂଗ୍ରେସ ଅପରଟି କମ୍ୟୁନିଷ୍ଟ । ଜଣେ ଚାହେଁ ହିଂସା ବଦଳେ ଅହିଂସା ଅନ୍ୟଟି ହିଂସା ବଦଳେ ହିଂସା, ଜଣେ ଗାନ୍ଧୀବାଦକୁ ସମର୍ଥନ କଲାବେଳେ ଅନ୍ୟଜଣକ ମାର୍କସ୍‌ବାଦକୁ ସମର୍ଥନ କରେ । ଯେପରି ଦଣ୍ଡ ଚୁମ୍ବକର ଦୁଇଟି ମୁହଁ ଗୋଟାଏ ପଜିଟିଭ ଅନ୍ୟଟି ନେଗେଟିଭ୍ । ଜଣେ ନିଜର ଆକର୍ଷଣ ଶକ୍ତିରେ ଅନ୍ୟକୁ ନିକଟର କଲାବେଳେ ଅନ୍ୟଟି ନିଜର ବିକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପର କରିଦିଏ ।

ରବିବାର । ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀ ମାନଙ୍କର ବଡ ଈପ୍‌ସିତ ସେ ଦିନଟି

ଯାନି ନିଜ ପଢ଼ାଘରେ 'ରଘୁବଂଶ' ପଢ଼ିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

କଳି, ଅପାର ପଢ଼ାଘରେ ଗୋଟାଏ ଛୋଟ ଟୁଲ ଉପରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ

ଫୋଟୋଟିଏ ମାରିବାରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଛି । ସତେ ଯେପରି ତା'ର ଆଉ କିଛି କାମ ନାହିଁ ।

ଏଇ ଲିଲିର ବିବାହ ହୋଇ ପ୍ରାୟ ଗୋଟେ ବରଷ କଟିଗଲାଣି ଅନେକ ଦିନ ପରେ ଲିଲି ଆଜି ଆସିଛି ତା'ର ଗାଁକୁ । କାନ୍ଥରେ ଫୋଟୋଟି ମାରିଦେଇ ଗୋଟିଏ ତୃପ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ମାରି ନେବାବେଳେ ଖରାବେଳ ପାଇଟି ସାରି ଆର ଘରୁ ପଶି ଆସିଲେ ଖୁଡ଼ୀ ।

ଅହାହାଃ ଯେଉଁ ବୁଝିତ … …

ଚମକି ପଡ଼ିଲା ଲିଲି । ଜାନି ମଧ୍ୟ ରଘୁବଂଶରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଆଣିଲା । ଆଗରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଥାନ୍ତି ଖୁଡ଼ୀ । ଦୁଇ ଭଉଣି କେବଳ ଚାହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ଅସ୍ତୁପି ହୋଇ । —

ଅବତୁନା ଛୋଟ ସେ ଝୁଲ୍ ଉପରୁ — ଖୁଡ଼ୀ ନିଜର ମୁରବି ପଣିଆ ଦେଖାଇ କହିଲେ ।

କିଏ ଜାଣିଥିଲା ଯେ ଏହି ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ଲିଲିର ମୁହଁଟା ଅଦ୍ଭୁତ ଭାବରେ ଏପରି ରଙ୍ଗ ପଡ଼ିଯିବ ବୋଲି, ସୁନା ପିଲାଟି ପରି ସେ ଝୁଲ୍ ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା । କାହାକୁ କିଛି ନକହି ଧୀରେ ୨ ସେ ଅନ୍ୟଘରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

ଖୁଡ଼ୀ ହସିଲେ— ଠିକ୍ ଯେଉଁ ପିଲାଳିଆ ହସ, ଜାନି ବୁଝିପାରିଲାନି ସେ ହସର ମୂଲ, କେମିତି ବା ବୁଝିବ ! ।

ତୁମର ଆଜି କ'ଣ ହେଲାମ ଖୁଡ଼ୀ ! — ଧୀରେ ପଚାରିଲା ଜାନି ।

ଖୁଡ଼ୀ ଅଦ୍ଭୁତ ଜୋରରେ ହସି କହିଲେ — "କିଛି ହୋଇନି ଲୋ — ହେବାକୁ ଯାଉଛି" ।

କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରିଲାନି ମାନି ଅଷ୍ଟମୀର ସନ୍ଧ୍ୟାର ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲା — କ'ଣ କହୁଚମ ଖୁଡ଼ୀ, ମୁଁ ତ କିଛି ବୁଝିପାରୁନି ।

ତୁ କେମିତି ବୁଝିବୁ ଲୋ — ହସି ୨ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଖୁଡ଼ୀ ତୋର କଲେଜ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁତ ତତେ ଡର ନାହିଁ । ବୁଝିଲୁ ଲିଲି ପିଲାର ମା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ମାଉସୀ ୨ ବୋଲି ଦିନେ ତୋ କୋଳକୁ ଧାଇଁ ଆସିବଲେ — ଏତେ ତରସ ହେଉଛୁ କାହିଁକି ? ହସି ୨ ଖୁଡ଼ୀ ଚାଲିଗଲେ ଆର ଘରକୁ ।

ପାଷାଣୀ ପରି ବସି ରହିଥାଏ ମାନି । କାନ ପାଖରେ କିଏ ଯେମିତି ତା'ର କହୁ ଯାଉଥାଏ "ତୁ କେମିତି ବୁଝିବୁ ଲୋ" । ହାତରୁ ଖସି ପଡ଼ିଲା ରଘୁବଂଶ — ତା'ର ଖିଆଲ ନାହିଁ, କଳପନା ରାଇଜର ସତେ ଯେପରି ସେ ଗୋଟାଏ ଅଚଳା ମୂର୍ତ୍ତି ।

\+ + +

ବୟସରେ ମାନିଥିଲା ଲିଲି ଠାରୁ ଦୁଇବର୍ଷରେ ବଡ଼ । କଲେଜରେ ବି,ଏ ପଢ଼ୁଥାଏ । ନିଜର ତୀକ୍ଷ୍ଣବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ ଯୋଗୁଁ ଛାତ୍ର, ଛାତ୍ରୀ ତଥା ଅଧ୍ୟାପକ ମାନଙ୍କର ଅତି ଆଦରଣୀୟା ହୋଇ ପାରିଥିଲା ସେ । ମାନିର ନଥିଲା ରୂପ କିନ୍ତୁ ଥିଲା ଯୌବନ, ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗରେ ଥିଲା ତା'ର ଯୌବନର ଜୁଆର । ରୂପ ରଙ୍ଗକୁ ପରିହାସ କରି ସତେ ଯେପରି ଯୌବନର ଅଙ୍କ ଲୁଚକାଳି ଖେଳ — ଆଉ ମନର ଅବ୍ୟକ୍ତ ଭାବକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ଉପଯୁକ୍ତ ଦର୍ପଣ ।

ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଲିଲି କିନ୍ତୁ ଥିଲା ମାନିର ଠିକ୍ ବିପରୀତ । ପଢ଼ା ପଢ଼ିରେ ତା'ର ଆଦୌ ମନ ନ ଥାଏ । ଘରର ସାଧାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଥିଲା "ଆଦର୍ଶ ଗୃହିଣୀ" ତାଲିକାର ଖୁବ୍ ପଛରେ — କିନ୍ତୁ ହେଲେ କ'ଣ ହେଲା — ସେ ଥିଲା ଅନନ୍ୟା

ସୁନ୍ଦରୀ । ଏକା ବେଳକେ ବିଶ୍ୱ ସୁନ୍ଦରୀ ତାଲିକାର ଶୀର୍ଷ ସ୍ଥାନରେ, ନିଜକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାଇପାରି । ଯେତେବେଳେ ବୟସ ତା'ର ଚଉଦ, ଦୂରଅଞ୍ଚଳରୁ ତା' ପାଇଁ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ମାନ ଆସେ, କିନ୍ତୁ ଯାନି ଥିଲା ବୟସରେ ବଡ଼ — ତା'ର ବିବାହ ନହେଉଣୁ ସାନ ଭଉଣୀର ବିବାହ ବା କିପରି ହୁଅନ୍ତା ?

ବଡ଼ ଝିଅ ଯାନିର ବିବାହ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣବାବୁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି, ତାହାକୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ଦୂରଅଞ୍ଚଳ ଲୋକେ ଆସନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯାନିକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁହଁ ଫିକା ପଡିଯାଏ । କିଏ କହେ — ତା'ର ଗୁଣ ଥିଲେ କଣ ହେଲା ସେ ତ ନିହାତି ଅସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅ । କେହି ୨ ରୂପକୁ ପସନ୍ଦ କଲେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସାର୍ଟିଫିକେଟକୁ ଅନୁପଯୋଗୀ ବିବେଚିତ କରି ଚାଲିଯାନ୍ତି । ଅନେକ ଦିନ ଯାଏ କେଉଁଠି ତା'ର ବିବାହ ଠିକ୍ ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଫଳରେ ପୂର୍ଣ୍ଣବାବୁ ଗୁମ୍ ହୋଇ ବସନ୍ତି ଶେଷରେ ନିଜ ଭାଗ୍ୟ ଆଦରି ରହନ୍ତି । କ'ଣ ବା କରନ୍ତେ ସେ ଝିଅକୁ ଅଜାଣମତ ଦେଇ ପୁଣି ଶିକ୍ଷିତା କରିଛନ୍ତି !!

ଯାନି ଭାବେ ସଂସାରରେ କେତେ ହୀନିମାନ ଏ ନାରୀ ଜୀବନଟା ସତେ ! ! ପାଠ ପଢିବା କ'ଣ ଖରାପ ? ତେବେ କଣ ସ୍ତ୍ରୀ ଜୀବନଟା ଖାଲି ହାଣ୍ଡିଶାଳରେ କଟାଇବା ପାଇଁ — ପୁରୁଷର ଖେଳନା ହୋଇ ରହିବା ପାଇଁ । ନା, ନା ନାରୀ ଜାଗରଣ ପାଇଁ ତାକୁ ସଂସାର ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସଂସାରକୁ ଦେଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ନାରୀ କେବଳ ପୁରୁଷର ବିଳାସ ନୁହେଁ ଆଦ୍ୟାଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ।

ଲିଲି ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ପାରେନା । ହିଂସାତ୍ମକ ଭାବରେ ନିଜ

ସହଚରୀ ମାନଙ୍କ ଆଗରେ ସେ କେବଳ କହନ୍ତିଲେ ଅପା କେବେ ବାହାହେବ କେଜାଣି ··· ସତେଲେ ସାଙ୍ଗ ବୟସରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବା ମଧ୍ୟ ନିଜର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ । ସାଙ୍ଗମାନେ ଖାଲି ହସୁଥାନ୍ତି ।

ପାନ ସବୁ ଶୁଣେ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଜାଣତରେ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ାଏ । ନିଜେ ନିଜକୁ ଧିକ୍କାର ହୁଏ, କିନ୍ତୁ କରେ କ'ଣ ? ଶେଷରେ ସେ ସାହାସ ବାନ୍ଧି ବାପା,ମାଁଙ୍କ ଆଗରେ ନିଜର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଖୋଲି-କହେ — ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିବାହ କରିବ ନାହିଁ — ଆହୁରି ପଢ଼ିବ, ବଡ଼ହେବ, ବାପା,ମାଁ ତାପାଇଁ ଭାବିବା ଆଦୌ ଦରକାର ନାହିଁ ।— ସେମାନେ ଚାହିଁଲେ ଲିଲିର ବିବାହ କରି ଦେଇ ପାରନ୍ତି ।

ପାନର କଥାଶୁଣି ବାପା,ମାଁଙ୍କର ମୁହଁରୁ ବୋଝ ଟିକିଏ ହାଲ୍କା ହୁଏ, ସମସ୍ତଙ୍କର ମନରେ ଅଳ୍ପ ଆନନ୍ଦ, ସମସ୍ତଙ୍କର ପାଟିରେ ସେହି ଗୋଟିଏ କଥା — "କଲେଜ ପାଠୋଇ ଝିଅ ନ ବୁଝିବତ ଆଉ ବୁଝିବ କିଏ ? ଲିଲି ମଧ୍ୟ ଆଜି ପ୍ରୀତିପୁର ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସାନ୍ତ୍ୱନା, ଅପ୍ରାପ୍ତ ତା'ର ଯେଉଁ ତୀବ୍ର ମନୋବାଞ୍ଛା ଥିଲା ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ ଅବସର ପାଉଛନ୍ତି । ହଂସ ପରବଶରେ ମନରେ ତା'ର ଅତି ସ୍ୱେଦର ମନ୍ଦାକିନୀ ଧାରା ବହୁଳି ଉଠିଛି ।

ଲିଲିର ବିବାହ ଠିକ୍ ହୁଏ । ଦେହସାରା ଉଲ୍ଲସି ଉଠେ । ଏକତେ ସେ ରୂପବତୀ ଦ୍ୱିତୀୟରେ ତା'ର ବିବାହ ।

ତେବେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପାନିକୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି, ଆଉ କହନ୍ତି ସତେ ପାନ କେତେ ଉଦାର !!

ଲିଲି ଅପାର ଏସବୁ ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣେ, ଅପାର ପ୍ରଶଂସା ତା'ର ଅସହ୍ୟ ହୁଏ । କେଜାଣି ? ତା'ର ଅପା ଉପରେ ଈର୍ଷା ହେବାର ଦେଖାଯାଏ ।

ସମୟସ୍ରୋତ ଅଟକି କାହାରିକୁ ଲାଗି ବସେ ନାହିଁ । ଦିନ ଗଡ଼ି ଚାଲେ । ଲିଲିର ଶୈଶବ ଶେଷ ହୁଏ । ଶୈଶବର ବାଦ୍ଶାହୀ ଚାନ୍ଦ, ଆଖିରୁ ଲୁହଧାର ଗଡ଼ାଇ ବାପା, ମା, ଅପା, ଭାଇ, ସାଙ୍ଗ ସାଥି ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଲିଲି ଚାଲିଯାଏ ତାର ଇହକାଳ ଓ ପରକାଳର ସମସ୍ତ ଦେବତା — ତାର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଘରକୁ । ଜାଣି ନଜାଣିର ପଥ ଛକିରେ ଖୁବ୍ ଜୋର ସୋରରେ ମନ ନିବେଶ କରେ ।

ଲିଲି ଚାଲିଯିବା ପରେ ୨ ଦିନ ଉପରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ନଜର ପଡ଼େ । ବିଶେଷ ଭାବରେ ତା'ର ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଦେଖିବା ସଙ୍ଗେ ୨ ଲୋକେ ତାହାକୁ ନାନା ପ୍ରକାର ଉପହାର ଦେଇ ଯାଆନ୍ତି । ଆଦରରେ ସବୁ ଗ୍ରହଣ କରେ ସେ ।

ଦିନ ପରେ ଦିନ ଗଡ଼ିଚାଲେ । ଲିଲି ବାପା ଘରକୁ ଆସେ । ଚେହେରା ତା'ର ବଦଳି ଯାଇଥାଏ ଗୋରା ତକ ୨ ଶରୀରରେ ଅଧିକ ଯୌବନର ଅଳଙ୍କାର ତା'ର ପ୍ରକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଅପୂର୍ବ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରି ଦେଇଥାଏ । ନିଜ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମାନଙ୍କର ରୁଚି ଅନୁସାରେ ଲିଲି ତା'ର ଶାଶୁ ଘରୁ ନାନା ପ୍ରକାର ଜିନିଷ ଆଣି ଆଏ । ଅବଶ୍ୟ ନୂଆଁ ୨ ଧରଣର । ଫଳରେ ତାହାକୁ ସମସ୍ତେ ଆଦର କରନ୍ତି । ଜାଣିକୁ ବା ପଚାରେ କିଏ ?

ଲିଲି ଆସିବା ପରେ ଜାଣିପ୍ରତି ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ କେହି ଦିଏନା ସେ ଖାଇଲା କି ନାହିଁ ସେ କଥା ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝେନା । ଲିଲିର ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ସମସ୍ତେ ବ୍ୟସ୍ତ — ତା'ର ଚର୍ଚ୍ଚା କରି ୨ ଏ ପାପମୟ ସଂସାରରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯିବେ ପରା !

ଲିଲିକୁ ମାଁ ତା'ର 'ବାସି ପାଇଟି' କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ କେବେ ୨ ଲିଲି ଘରକାମ କରିବାର ମାଁଙ୍କ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଲେ ମାଁ

ବଢ଼ ପାଟିରେ କହନ୍ତି!! ହଇଲୋ ଲିଲି, ଶାଶୁଘରେତ ଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ୨ ବେଳ ପାଣି ନଥିବୁ — ଆଉ ଏଇଠି ବି, ଗୃହକର୍ମ ଶିଖିନି ନ କଲେ କ'ଣ ଚଳିବ" ? ଲିଲି କଥାର ଜବାବ ଦିଏନାହିଁ କେବଳ ହସି୨ କହିଦିଏ "ହଁ ଘରର ଇମିତି କି କାମ ମୁଁ କରି ଦେଉଛି ଯେ" — ମା କିଛି ନ କହି ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି । ଲିଲି କାମରେ ଲାଗିଯାଏ ।

ବେଳେ ୨ ଯାନି ଘରକାମ କରିବାର ତା'ର ନଜରରେ ପଡ଼େ । ଆଖିରେ ଝଲସି ଉଠେ ତା'ର ଅହଂକାରର ସ୍ୱପ୍ନ। ବେଳେ୨ ତା'ର ଉପହାସର ବସ୍ତୁ । ଲିଲିକୁ ସେପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖି ଯାନି ହସିଦିଏ — ନିଜ ସରଳ ସ୍ନେହଭରା ଭାବର ଗୋଟାଏ ହସ ।

ରବିବାର ଦି'ପହରେ ଯାନି ନିଜ ପାଠବହି ଖୋଲି ପଢ଼େ । ଲିଲି ସାଇପଡ଼ିଶା ସାଙ୍ଗ ଝିଅ ମାନଙ୍କ ସହିତ ବସି ଗପ କରେ । ଗପଛଳରେ କହିଯାଏ ସେ ତା'ର ଶ୍ୱଶୁର ଘର କଥା — ସ୍ୱାମୀ ବନ୍ଧୁ-ଜନର କାହାଣୀ, ଶାଶୁ, ଶ୍ୱଶୁର କିପରି ତାକୁ ଭଲ ପା'ନ୍ତି ... ଏପରି କେତେ କ'ଣ । ଯାନିର କାନକୁ ଏ ସବୁ ଆସେ କିନ୍ତୁ ସେ ତାହାଙ୍କୁ କିଛି କହେନାହିଁ ।

ଛ ମାସ ପରେ ସେହି ଲିଲି ଆଜି ଆସିଛି ଗାଁକୁ । ସନ୍ତାନର ମାଁ ହେବାର ଲାଳସା ନେଇ ।

ପଛ ଦିନର କଥା ପାଶୋରି ଦେଇ ଯାନି ଯୋଗାଡ଼ି ହୋଇ ପଢ଼ୁଥିବା 'ରଘୁବଂଶ' ଗୋଟାଏ ଆଣି ପଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ । କିନ୍ତୁ ପାରେନା ସେ । ଶାଶୁଙ୍କର କଥା କାନ ପାଖରେ ରହି ରହି ତାର ଯେପରି କିଏ କହି ଚାଲିଥାଏ — "ତୁ କେମିତି ବୁଝିବୁ ଲୋ" । ଶିକ୍ଷକ ଓ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତେ ପାରଦର୍ଶିତା ଲାଭକରି, ଗଭୀର ଭାବେ ଶାସ୍ତ୍ର

ଅଧ୍ୟାପିକା କହିସୁଦ୍ଧା ମାନୁ କ'ଣ ସେଇ କେଇଟି ପଦର ଅର୍ଥ ବୁଝି-ବାକୁ ଅସମର୍ଥ ? ତେବେ ସେ ସେତେଗୁଡ଼ାଏ ପାଠ ପଢ଼ିବାର ଲାଭ କ'ଣ? ସେ ପାଠପଢ଼ି ସୁଦ୍ଧା ଜ୍ଞାନହୀନା ? କଣ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଜ୍ଞାନର ମାନପତ୍ରର କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ?? କୌଣସିଥା ଠିକ୍ କରିପାରେନା ସେ । ବରଂ ଲିଲି ପ୍ରତି ମନରେ ତା'ର ଜାଗିଉଠେ ଈର୍ଷା ।

ଯେଉଁ ଅଳିଅଳ ଭଉଣୀ ପାଇଁ ସେ ବିବାହ ତ୍ୟାଗ କରି ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ରୀ ହୋଇପାରି ଥିଲା ସେହି ଅଳିଅଳ ଭଉଣୀ ପାଇଁ କଣ ଆଜି ସେ କଠୋର ହୋଇ ପାରିବ ? ନାରୀର ହୃଦୟ ପରା କୋମଳ ! !

'ରଘୁବଂଶ'ର ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଇ ଚାଲିଥାଏ ମାନୁ । ହଠାତ୍ ନଜର ପଡ଼ିଲା ତାର ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ଗର ଗୋଟାଏ ଶ୍ଳୋକ ଉପରେ । ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ତା'ର ରାଣୀ ସୁଦକ୍ଷିଣା ଗର୍ଭବତୀ ଥିଲା ସମୟରେ ରାଜା ଦିଲ୍ଲୀପଙ୍କର ବ୍ୟବହାର । ଗର୍ଭବତୀ ରାଣୀ — ରାଜାଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ମଧ୍ୟ ଲଜ୍ଜାବୋଧ କରନ୍ତି । ରାଜା ଦିଲ୍ଲୀପ, ରାଣୀ ସୁଦକ୍ଷିଣାଙ୍କର ଏ ଅବସ୍ଥାର ସଙ୍କୋଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତି । ରାଣୀଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ମମତା ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ହୁଏ । ରାଣୀଙ୍କର ସହଚରୀ ମାନଙ୍କୁ ସେ ଡ଼ାକି ପଚାରନ୍ତି — "ସୁଦକ୍ଷିଣା ତ ମୋତେ କିଛି କହନ୍ତି ନାହିଁ, ଅଚ୍ଛା ତୁମେ ସବୁ କହିଲ ଦେଖି ତାଙ୍କର କଣ କଣ ଦରକାର" ? ... ରାଣୀଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିଳାଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ରାଜା ସେପରି ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ବିଚାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାନୁ ଆଜି କ'ଣ କରିବାକୁ ଯାଉଛି ?

କାହାର ଧୀର ପଦ ଶବ୍ଦରେ ରଘୁବଂଶରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଆଣିଲା ମାନୁ । ସାମନାରେ ଲିଲି — ଆଖିରେ ତା'ର ଲୁହ । ସତ୍ୟ

ପାରୁଲାନି ସେ । ନଗ୍ନ ବକ୍ଷର ଆକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ନମାଇ ଆଣିଲା ତା'ର ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ନିଜର ସଫେଦ ପାଣ୍ଡୁରା ଉପରକୁ । ପଢ଼ାରେ ମନଦେଲା ସେ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ଅକଳ୍ପନୀୟ ଘଟଣା ଘଟିଲା ଠିକ୍ ସେ ସମୟରେ ଲିଲି ନିଜ ଅଂଚଳ ଆଢ଼ୁଆଳରେ ମୁହଁ ଲୁଚାଇ କହିଁ ୨ ହୋଇ କାନ୍ଦି-ବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ସେ ଅବାକ୍ ହୋଇ ରହିଲା । ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଅସହାୟା ଲିଲି ସେପରି କାନ୍ଦୁଥାଏ । ଲିଲିର କାନ୍ଦରେ ହୃଦୟ ତା'ର ତରଳି ଗଲା । ଯେତେହେଲେ ସେ'ତ ନାରୀ — ଅବଳା, ହିଂସାଳୁର ଭାବ ସେହି ମୂହୂର୍ତ୍ତରେ କୁଆଡ଼େ ଉଭେଇ ଗଲା ।

ଦୁଇମିନିଟ୍ ପରେ — ହଁ ଠିକ୍ ଦୁଇମିନିଟ୍ ପରେ ମାନି ଟାଣିଆଣିଲା ଲିଲିକୁ ତା'ର ଖୋଲା ବକ୍ଷ ଉପରକୁ । ତଥାପି ଲିଲିର ଲୁହଧାର ବନ୍ଦହୋଇ ନଥାଏ । ଧିରେ ପଚାରିଲା ମାନି—"ତୋର କଣ ହେଲାଲେ ଲିଲି ତୁ ଏପରି କାନ୍ଦୁଛୁ କାହିଁକି ?"

ଲିଲି ନୀରବ ।

ଆଖିରୁ ତାର ଲୁହ ପୋଛି ଦେଇ ୨ ପୁଣି ପଚାରିଲା ମାନି — କାଲେ କହୁନୁ ମୋ ଆଗରେ କହିବାକୁ ପୁଣି ତୋର … …

ମାଁ ହେବାର ମମତାତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଥାଏଲେ ଅପା, କାନ୍ଦି ୨ ଅରମ୍ଭ କଲା ଲିଲି କିନ୍ତୁ ପ୍ରସବ ବେଦନାର ଉତ୍ପୀଡ଼ନ ମତେ କାହିଁକି କେଜାଣି ଅଧିରଯ୍ୟ କରି ଦେଉଛି । ମେନା କହୁଥିଲା ତା ଶାଶୂଘର ଗାଁରେ ପୁଣି କଣକର ପେଟଚିର ଛୁଆ ବାହାର କଲେ । ମୋର ଯଦି ଉପୁଜୁଏଲେ ଅପା … … ମତେ ସିମିତ ଅପରେସନ କରିବେ ନାହିଁତ ? କେତେବେଳେ ଯଦି ମୋର କଷ୍ଟ ହୁଏ… କହିପାରିଲାନି ସେ ଆଉ । ଅପାର ବକ୍ଷ ଉପରେ ଅଜାଡ଼ି ଗଲା ଧିରେ — ଅତିଧିରେ ।

କିଳିର ଏ ଅସହାୟା ଅବସ୍ଥାରେ ଫାନି ମନରେ ଉଚ୍ଛୁଳି ଉଠିଲ ଅଗାଧ ସ୍ନେହ ମମତାର ସୁଅ । ମାଁ ହେବାର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ମନ ଭିତରେ ତା'ର ଜାଗି ଉଠିଲ । ବିବାହ—ସେଇଠି କେବଳ ନାରୀ ଜୀବନର ସଫଳତା-ନୁହେଁ ?

କିଳିର ଅଜାଣତରେ ଓଷିରୁ, ତା'ର ଝରିପଡ଼ିଲ ଦୁଇ ଟୋପା ଲୁହ । ତା'ର ଅଲସ ଗାଲ ଉପରେ ହାତ ବୁଲାଇ ୨ କହିଲ ଫାନି—ଧେତ୍ ପାଗଲୀ, ତୋର ସେମିତି କିଛି ହେବ ନାହିଁ ଲେ ପୁଣି ମୁଁ ତ ତୋର ପାଖେ ସବୁବେଳେ ଅଛି ।

ପାଟିରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲ ତାର ଅ—ପା

ଦୂରରେ ବେସୁରା ସୁରରେ ଜଣେ କେହୁ ଗୀତ ଗାଉଥିଲ—

ସପନ ଅଧେ ଯେବେ ଶୂନ୍ୟ ଶେଜପରେ
ଡାକେ ତୁହାଇ
କୁହେ' ଗୋ ବନ୍ଧୁରେ କ'ଣଟି ଅଛି ମୁହିଁ
ଦେଲି ହଜାଇ ।

—o—

(ଏହାପରେ ଫାନୀର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେଲ ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ଲେଖକଙ୍କର ହାସ୍ୟରସାତ୍ମକ ଉପନ୍ୟାସ "କଂଟ୍ରୋଲ"ର ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ)

କ୍ଲାସ୍ ଆଣ୍ଡ୍ ଫ୍ଲାଇ

—✱—

ମଧୁର ସନ୍ଧ୍ୟା । ବସିଥାଏ ମୁଁ ମୋର ନାଗେଲ୍ଲ ଧୋଠଣା ଭିତରେ । ସଂଧ୍ୟାର ସୁଶିତଳ ବାୟୁ ହିଲ୍ଲୋଳ ଝରକା ଦେଇ ବେଳେ-ବେଳେ ଗୁଳିଯାଏ ମୋର କଳିଜାପଞ୍ଜରା ଥରାଇ ଦେଇ । ଶିହର ଉଠେ ଦେହସାରା । ବେଳେ ୨ ଅନାଇ ଦିଏ ଅପଲକ — ଶୂନ୍ୟ କେବଳ ମହାଶୂନ୍ୟ — ଆଉ ସେହି ମହାଶୂନ୍ୟ ଭିତରେ ଯେପରି ମୁଁ ବିଲୀନ ।

ଏ କଣ ? ଚମକି ଉଠିଲି ମୁଁ । ନୀଳ ବହ୍ଧାସୁପର ଗୋଟାଏ କୋଣୁ ପାହାଡ଼ ପରି ଉଠି ଆସୁଛି କଳା ବଉଦ ମାଳା — ଝଡ଼ ତୋଫାନର ପହିଲ ସୂଚନା ।

ରାତି ଅନେକ ହେଲଣି । ନଥାଏ ଆକାଶରେ ଆଉ ଝଡ଼ ତୋଫାନର ଆଶଂକା । ଆକାଶ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଗଲଣି — ତଥାପି ମୁଁ ବସିଥାଏ ।

ହଠାତ୍ ଗାଁର ବୁଲା କୁକୁର ଗୁଡ଼ାକ ଭୋ,ଭୋ ହୋଇ ଚିଲ୍ଲାର କରି ଉଠିଲେ । ବୁହାଏ ହସିଲି — ବୋଧହୁଏ କମ୍ୟୁନିଷ୍ଟ ମତବାଦୀ ହୋଇ ଯିବେଣି । ନହେଲେ ଏ ନିର୍ଜନ ରାତିରେ କାହାକୁ

କା ଦାଣ୍ଡରେ ଦେଖି ଏପରି ଭୌ ୨ ଚିତ୍କାର କରୁଥିବେ ?

ତଥାପି ମନରେ ଅଜଣା ଆଶଙ୍କା

ଧୀରେ ୨ ବସିଥିବା ଚେୟାରଟି ଉପରୁ ଉଠିଆସିଲି ଝରକା ପାଖକୁ । କେହି କୁଆଡ଼େ ନାହାନ୍ତି — ଗୃହଆଡ଼େ ସୁନ୍‌ଶାନ୍ । ନିର୍ମଳ ଆକାଶ । ଝରକାଟି ବନ୍ଦକରି ଫେରିଆସିଲି ।

ଖଟ୍ ...... ଖଟ୍ .... ଖ...ଟ୍ ...

ଭୟରେ ଦେହ ଶିହରି ଉଠିଲା । କୁକୁର ଗୁଡ଼ାକ ଯେ ଭମ୍ୟାନଷ୍ଟ ମତବାଦୀ ନୁହଁନ୍ତି ଏଥର ସ୍ପଷ୍ଟ ବୁଝାପଡ଼ିଗଲା ।

ମୋହନ ! ମୋହନ ! ବାହାରେ କାହାର କୋମଳ ଡାକ ସହିତ ଦରଜାରେ ମୃଦୁ ଆଘାତ ।

ଯନ୍ତ୍ରଚାଳିତ ପରି ଧୀରେ ୨ ଖୋଲିଦେଲି ମୋର ଶୟନ ଗୃହର ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର । ବାହାରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଥାଏ ସେ । ଦେହସାରା କୃଷ୍ଣବସ୍ତ୍ରାଚ୍ଛାଦିତ । ମୋର ଲଣ୍ଠନ ଆଲୁଅରେ ଆଖି ଦୁଇଟି ତାର ଝାପ୍‌ସା-ଦେଖାଯାଉଥାଏ ।

ମଞ୍ଜୁ ... ...

ପ୍ରିୟତମ ... ...

ପ୍ରିୟତମ ! ହାଃ, ହାଃ, ହାଃ ବେଶ ଅଭିନୟ ତୁମେ କରିଜାଣ ମଞ୍ଜୁ ।

ଅଭିନୟ !

ହଁ ହଁ ଅଭିନୟ, ଚାଲିଯାଅ ତୁମେ ମଞ୍ଜୁ । ଜୀବନରେ ମୋର ଆଉ ପୁଣି ସେହି ଅଶାନ୍ତିର ଝଡ଼ ତୋଫାନ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ନାହିଁ । ଚାଲିଯାଅ ତମେ ।

ଗ୍ଲଯିବ ! ହଁ ହଁ ଗ୍ଲଯିବ ! କିନ୍ତୁ ମୋହନ, କୁମାରୀ ଜୀବନର ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଲୁଣ୍ଠନ କରି ସୁଦ୍ଧା ତୁମେ ଆଜ ମୋତେ ଗ୍ଲଯିବାକୁ କହି ପାରୁଛ ?

କୁମାରୀ ଜୀବନ ! ନା, ନା ତୁମର ସେ ଅଭିଯୋଗ ଶୁଣିବାକୁ ଆଜି ମୁଁ ନାହିଁ । ଯୌବନର ପସରା ମେଲାଇ ତୁମେ ଆସିଥିଲ ମୋ ପାଖକୁ — ଯୌବନର ତାଳେ ୨ ନାଚ ୨ ଠିକ୍ ଉନ୍ମାଦିନୀ ପରି ଲୁଣ୍ଠନ କରିନେଲ ମୋର ସବୁ । ପୁଣି କାହିଁକି ଆସିଛ, କ'ଣ ବା ମୋର ଅଛି ଅଛି ? ଗ୍ଲଯାଅ ୨ ତୁମେ ମଞ୍ଜୁ ।

କିନ୍ତୁ କିଏ କଲା ମୋତେ ମୋର ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ ଯୌବନରେ ଉନ୍ମାଦିନୀ ଯା'ର ଫଳରେ ଘର ଦୁଆର, ବାପା ମା, ମାୟା ମମତା, ମୋହ ବନ୍ଧନ ସବୁ ଛାଡ଼ି ଆଜି ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମରି ପାଖକୁ ? ତୁମେ ନା ମୋହନ ଦେଖାଇ ଥିଲ ମତେ ସେହି ଯୌବନର ସବୁଜ ସ୍ୱପ୍ନ । ତୁମେ ନା ମୋହନ କହିଥିଲ ସେ'ଦିନ Guest House ସାମନା ଦେଇ ଯିବା ସମୟରେ — "ମଞ୍ଜୁ ତୁମକୁ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ଏପରିକି ଅନ୍ୟର ବିବାହ ବେଦୀରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଉଠାଇ ଆଣିବି" ତା'ର ଫଳରେ ମୁଁ ବଳି ଦେଇଥିଲି ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ । ଏହି କ'ଣ ତା'ର ପୁରସ୍କାର ମୋହନ ?

ହାଃ, ହାଃ, ହାଃ, ହାଃ,... ତା'ର ପ୍ରମାଣ ତୁମେ ଦେଇ ପାରିବ ମଞ୍ଜୁ ? ଅଟ୍ଟିରେ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ହବ ।

ତା'ର ପ୍ରମାଣ ? ... ତା'ର ପ୍ରମାଣ ଦେବ ଏହି ଅଗତ ଶିଶୁ ।

ଅଗତ ଶିଶୁ ! ତୁମେ କେବେ ସତ୍ୟ ? ହାଃ, ହାଃ, ହାଃ

ତୁମେ ହସି ପାରୁଛ — ତୁମର ନବାଗତ ଶିଶୁକୁ ଉପହାସ କରି ତୁମେ ହସିପାରୁଛ ମୋହନ !

ତୁମର ବୃଥା ଅଭିଯୋଗ ଶୁଣି ନହସି ମୁଁ ରହିପାରୁ ନାହିଁ ମଞ୍ଜୁ । ଆଜିକାଲିର ପ୍ରେମ କେବଳ Kies and Fly । ତୁମେ ଚାଲିଯାଅ ମଞ୍ଜୁ — ଚାଲିଯାଅ ତୁମର ଯୌବନର ସ୍ୱପ୍ନ ନେଇ ଦୁନିଆର 'ସବୁଜ ବକ୍ଷ ଉପରକୁ ସେଇଠି ହୁଏତ ଦୁନିଆ ଲୋକେ ଶୁଣି ପାରିବେ ତୁମର ଅଭିଯୋଗ । ତୁମ ଆଗତ ଶିଶୁର କରୁଣ କ୍ରନ୍ଦନ । ଆଉ ମନେରଖ ମଞ୍ଜୁ ସେ ସମୟରେ ତୁମକୁ ପତିତା, ଦୁଶ୍ଚରିତ୍ରା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ମତେ ଦୁଇ ମିନିଟରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ ।

ମୋହନ !

ଚାଲିଯାଅ ମଞ୍ଜୁ ତୁମର କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ଶୁଣିବାକୁ ମୋହନ ଆଜି ନାହିଁ । ସେ କଣ୍ଠ କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଦରଜାକୁ ବନ୍ଦକରି ଚାଲି ଆସିଲି ମୁଁ

ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ମାସ ପରେ—

ବସନ୍ତର ଗୋଟାଏ ମନଟାଣିଆ ସନ୍ଧ୍ୟା ।

କଲ୍ୟାଣୀ କହିଥିଲି ବୋଲି ଠିକ୍ ସନ୍ଧ୍ୟା ପାଞ୍ଚଟାରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲି Prof.patnaik ଙ୍କର ବାସଭବନ ଅଡ଼େ, ପ୍ରଫେସର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ବାସଭବନରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ମୋତେ ପ୍ରାୟ ବେଶି ସମୟ ଲାଗି ନଥିଲା । ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖେତ କଲ୍ୟାଣୀ ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଲା — ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ କଲ୍ୟାଣୀ କେଉଁପଟେ ନ ଯାଇ ଗାନ୍ଧୀ ପାର୍କରେ ବସିବାକୁ ଭଲପାଏ । ତେଣୁ ମୋର ଯାତ୍ରା ପଥ Gandhi park ଅଭିମୁଖେ କରିଦେଲି । ଭାଗ୍ୟକୁ ମୋର Prof-

patnaik ସେଦିନ ଘରେ ନଥିଲେ, ଥିଲେ ହୁଏତ ଲାଗିଯାଇଥାନ୍ତା ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେଲି, ବାଇରନ୍‌ଙ୍କ ବିଷୟରେ ତର୍କ ।

ପାର୍କଟି Prof. patnaik ଙ୍କର ବାସଭବନ ଠାରୁ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ । କଲ୍ୟାଣୀ ବସିଥାଏ ପାର୍କ ଭିତରସ୍ଥ ଉଦ୍ୟାନ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ । ବେତାର ଯନ୍ତ୍ର ଭିତରୁ ଭାସି-ଆସୁଥାଏ ଅସ୍ତଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟର ବାୟୁ ହିଲ୍ଲୋଳରେ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ପକ୍ଷ ଗାୟିକା ଲତାମଙ୍ଗେସକରଙ୍କର ହାଲୁକା ସଙ୍ଗୀତ । କନକ କିରଣ ବର୍ତ୍ତୁଳିତ କରି ଦିଗବଳୟ ଭିତରେ ଲୁଚିଯିବାକୁ ବସିଥାନ୍ତି ଦିବାକର । ସଙ୍ଗୀତ ଲହରୀ ଭିତରେ ଆତ୍ମବିଭୋର କଲ୍ୟାଣୀ ନିଜକୁ ଲୀନ କରିଦେଇ ଥାଏ ।

ଦୂରରୁ କଲ୍ୟାଣୀକୁ ଦେଖି ମୁଁ ଛପି ଛପି ଆସି ତା'ର ବେଞ୍ଚ୍ ପଛ ପଟରେ ଛିଡ଼ା ହେଲିଣି ତଥାପି ତା'ର ଖିଆଲ୍ ନଥାଏ ।

ବାପା ଘରେ ନାହାନ୍ତି କି କଲ୍ୟାଣୀ ? ଆରମ୍ଭ କଲି ମୁଁ ।

କଳ୍ପନା ରାଜ୍ୟରୁ ବାସ୍ତବ ରାଜ୍ୟକୁ ସତେ ଯେପରି ଫେରି ଆସିଲା ପରି ନିଜକୁ ସଂଯତ କରି ଆରମ୍ଭ କଲା କଲ୍ୟାଣୀ — " ଓଃ ଆପଣ ! କେତେବେଳୁ ଆସିଲେଣି ?

ବର୍ତ୍ତମାନତ ଆସୁଛି ! ବାପା ନାହାନ୍ତି ଘରେ ?

ସାଗର ଆଡ଼େ ବୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ବସନ୍ତୁ, ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିଲ ଯେ...

ଧିରେ ୨ ଆସି ବସିପଡ଼ିଲି ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚଟି ଉପରେ—ଅବଶ୍ୟ କଲ୍ୟାଣୀ ଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ।

ତା'ର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳକୁ ଲକ୍ଷ କରୁଥିଲି ମୁଁ—ଟିକିଏ ଲଜ୍ଜିତା

ହେଲା ଭଳି ଜଣାପାଉଥିଲା ସେ ।

କିଛି ସମୟ ନୀରବତା ପରେ ହଠାତ୍ ସେ ଆରମ୍ଭ କଲା— କ'ଣ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ ?

କ'ଣ ଆଉ କହିବି ! ଅଙ୍ଗାତ ଭାବରେ ପାଟିରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ମୋର ।

ଆପଣ ଚିନ୍ତିତ ଥିଲାପରି ଜଣା ଯାଉଛନ୍ତି ଯେ !

ଚିନ୍ତା ! ନାହିଁ ତ, କେଉଁ ବିଷୟରେ ମୋର ଚିନ୍ତା ?

ତେବେ ସେପରି ଭାବ ବସିଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

ଭାବ ବସିଛି — କାହିଁ, କେଉଁଠି ଦେଖିଲ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ମୋର ଭାବନାର ଛାୟା ? ମୁଖରେ ହସ ଫୁଟାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରି ଉତ୍ତର ଦେଲି ।

ଆଚ୍ଛା ମୋହନ ବାବୁ, ମୁଁ ଗୋଟିଏ କଥା ପଚାରିବି କହିବେ ?

ଗୋଟାଏ କାହିଁକି ହଜାରେଟା ପଚାରିଲେ ବି କହିବି ଦୁଷ୍ଟାମିର ସହିତ ଟିକିଏ ହସି ହସି ଆରମ୍ଭ କଲି ସେ-ଆପଣ କେବେ କାହାକୁ ପ୍ରେମ କରିଛନ୍ତି ମୋହନ ବାବୁ ?

ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନରେ ମୁଁ ଅବାକ୍ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି, ଲଜ୍ଜାରେ ମୁହଁଟି ମୋର ଅପେ ଅପେ ତଳକୁ ହୋଇଗଲା । କଲ୍ୟାଣୀ ଠାରୁ ଏ-ଧରଣର ପ୍ରଶ୍ନ କଳ୍ପନାରେ ସୁଦ୍ଧା ମୁଁ ଆଶା କରି ନଥିଲି । କଲ୍ୟାଣୀର ଆଜି ହୋଇଛି କଣ ? ମୋ ଆଗରେ କେବେ ତ ସେ ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନ କରିନାହିଁ । ହଠାତ୍ କାହିଁକି ତା'ର ଆଜି ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ? ମଞ୍ଜୁ କ'ଣ ସେ ସବୁ ଆସି କହି ଦେଇଛି ? ନା, ନା ଅସମ୍ଭବ ! ସେ'କା କାହିଁକି ଏଠାକୁ ଆସିବ ?

ତୁମ୍ଭ ରହୁଲେ ଯେ ଭାବନାକୁ ମୋର ଚ଼ରମାର ଘର ପୁଣି ତା'ର ସେହୁ ପ୍ରଶ୍ନ ।

ଜୀବନରେ କାହାରକୁ ପ୍ରେମ କରବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ପାଇ-ନାହିଁ କଲ୍ୟାଣୀ । ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନ କାହିଁକି ଯେ ମୋତେ···

ମିଛର ଅଶ୍ରୁ ନେଇ ଖସିଯିବ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ନା ମୋହନ ବାବୁ ! ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରେମ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଏ ସେହୁ ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ! ମୋତେ ଆଉ କହିବାକୁ ନଦେଇ ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ କହିଗଲା ସବୁ ସେ ।

କଲ୍ୟାଣୀ ! ବାରମ୍ବାର ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନ କରି ତୁମର ଲାଭ···

ଲାଭ, ତା ଅବଶ୍ୟ ପରେ ବୁଝିବେ ।

କିନ୍ତୁ କଲ୍ୟାଣୀ, ତୁମେତ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତା ତୁମକୁ କା ମୁଁ କ'ଣ ବୁଝାଇବି, କହୁଥାଉଛି କଲ୍ୟାଣୀ ପ୍ରେମ ପଥଟା ବଡ଼ ପିଚ୍ଛିଳ, ପାଦେ ପାଦେ ଖସିଯିବାର ସମ୍ଭାବନା ଖୁବ୍ ବେଶି, ଆଉ ଆଜିକାଲିର ଏ ଶାସ୍ତ୍ରା ପ୍ରେମର କଥାତ ଛାଡ଼, ଶତକଡ଼ା ଅନେଶ୍ୱତ ଜଣ ଯୌବନର ପିଚ୍ଛିଳ ପଥରେ ପାଦ ଖସାଇ ପାଆନ୍ତି କ'ଣ ଜାଣ ? ଖାଲି ଠୋକ୍‌କର ।

ଜଣେ ଜଣକୁ ଭଲପାଏ ଖାଲି କ'ଣ ଠେକ୍‌କର ଖାଇବା ପାଇଁ ମୋହନ ବାବୁ ।

ତୁମେ ଭୁଲ ବୁଝିଛ କଲ୍ୟାଣୀ ।

ଭୁଲ !

ହଁ, ହଁ, ଭୁଲ୍ ବୁଝିଛ, ଅଚ୍ଛା କଲ୍ୟାଣୀ Can you define Love ତୁମେ କହିପାରିବ ପ୍ରେମକଣ ? ତୁମେ ପରା ଶିକ୍ଷିତା ?

ବଡ ୨ ମହାପୁରୁଷମାନଙ୍କର ପ୍ରେମର Bitter Experimentର ମନ୍ତବ୍ୟ ତୁମରତ ଅଉ ଅଜଣା ନଥିବ ! ପ୍ରେମ ବିଷୟରେ କିଣ କହିଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ? Love is Blind, Love is Deaf ଏହା କ'ଣ ତୁମେ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ପାରିବ ?

କଲ୍ୟାଣୀ ନୀରବ ।

ବୋଲ କଲ୍ୟାଣୀ ନୀରବ କାହିଁକି ? ଦୁଇଟି ତରୁଣ ତରୁଣୀଙ୍କର ଗୋପନ ଦୈହିକ ମିଳନ-ତାହାକୁ କ'ଣ ତୁମେ କହ ପ୍ରେମ ? କିନ୍ତୁ କଲ୍ୟାଣୀ—ସେ ପ୍ରେମ, ପ୍ରେମ ନୁହେ କେବଳ, ସମାଜର ପାଶବିକ ଅତ୍ୟାଚାର । ସମାଜରେ ଯାହାକି ନୀଚ, ଘୃଣ୍ୟ ।

ଘୃଣା ଏବଂ ଅଶ୍ରଦ୍ଧାର ଚରମ ସୀମାକୁ ଚାଲିଯାଇଛି ସେ । ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଲକ୍ଷ କରୁଥିଲି ମୁଁ । ତା'ର ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ପୁଣି ମୁଁ ଆରମ୍ଭକଲି···କଲ୍ୟାଣୀ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ···ପ୍ରେମକରେ କିନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରେମଯେ ନୈସର୍ଗିକ ।

ମୋହନ ବାବୁ ! ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ କରୁଣ ହାସ୍ୟ ରେଖା ଫୁଟାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରି ଆରମ୍ଭ କଲା କଲ୍ୟାଣୀ ।

କଲ୍ୟାଣୀ ! Automatically ପାଟିରୁ ବାହାରିପଡ଼ିଲାମୋର

ସତରେ ଆପଣ ମୋତେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ମୋହନ ବାବୁ ?

ଆଉ କଣ ମିଛରେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି କଲ୍ୟାଣୀ ? ମୁଁ ତୁମକୁ ଅନ୍ତରର ସହିତ ଭଲପାଏ ।

ତେବେ ସେ ସବୁ ଆପଣଙ୍କର ଛଳନା ଥିଲନା ?

ଛଳନା !

ଆପଣ ତେବେ ମୋତେ ଭଲ ପାଇବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ? ମୋର ମନର ଆଶା କଢ଼ିଟି ଫୁଟିବା ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ପଦରେ ଦଳିଦେବା ନୁହଁନା ଆପଣଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ?

ଶିଳାବତ୍ ବସି ରହିଥାଏ ମୁଁ ।

କହନ୍ତୁ ମୋହନ ବାବୁ, ନୀରବ କାହିଁକି ?

ପିଲ୍ଲାମାନଙ୍କପରି କହିଁ ୨ ହୋଇ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା ସେ । ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ଆରମ୍ଭ କଲି ମୁଁ—ଛି କଲ୍ୟାଣୀ ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ, ବିଶେଷତଃ ତୁମପରି ଶିକ୍ଷିତା ଯୁବତୀ ମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପରି ଏ ଧରଣ କାନ୍ଦିବା ଶୋଭା ପାଏନାହିଁ ।

ତଥାପି ଲୁହଧାର ତା'ର ଛୁଟି ଚାଲିଥାଏ ।

କଲ୍ୟାଣୀ, ତୁମେ କ'ଣ ଭାବିଛ ପୁରୁଷ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଭଲ ପାଇବା ଅଶୋଭନୀୟ ବୋଲି ?

କଲ୍ୟାଣୀ ନୀରବ ।

ଉତ୍ତର ଦିଅ କଲ୍ୟାଣୀ ଭଲ ପାଇବାଟା ଦୁଇ ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ବିନା ଆଉ କାହାଦ୍ୱାରା କ'ଣ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ? ସ୍ନେହର ବନ୍ଧନମୟ କ'ଣ ପ୍ରେମ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ହୁଏ ? କଲ୍ୟାଣୀ...ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ନେହ କରେ ଭଲ ପାଏ । କେବଳ ଜଣେ ହିତୈଷି ବନ୍ଧୁରୂପେ । ତୁମେ ନାରୀ, ଷୋଡଶୀ, କିଶୋରୀ—ସ୍ୱଭାବତଃ ଯୁବକ ମାନେ ତୁମପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ । Just as two Unlike poles attract to each other, କିନ୍ତୁ କଲ୍ୟାଣୀ ତୁମ ଆଉ

ମୋ ଭିତରେ ଏ ଯେଉଁ ଆକର୍ଷଣ—ତାହା ଠିକ୍ ଫୁଲ ପରି ପବିତ୍ର, ସ୍ୱଚ୍ଛ ଏବଂ ନିର୍ମଳ ।

ମୋତେ କ୍ଷମା କରନ୍ତୁ ମୋହନ ବାବୁ । ମୁଁ ପାପିଣୀ ଅଚଳା ଆପଣଙ୍କୁ ବହୁକଷ୍ଟ ଦେଇଛି—ବନ୍ଧୁ ପାଦତଳେ ମୋର ଲୋଟି ପଡ଼ିଲା ସେ ।

କଲ୍ୟାଣୀ ! ତା'ର ବାହୁ ଯୁଗଳକୁ ଧରି ଧୀରେ ଉଠାଇଲି ମୁଁ । ଆଖି ପାଣି ତା'ର ମରି ନଥାଏ । ଏ କ'ଣ କଲ୍ୟାଣୀ, ତୁମ ଆଖିରେ ଯେ ଲୁହ !!

ଯେ ଚିର ଦିନପାଇଁ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର ଆସିଛି ତାହାକୁ ଚିର ଦିନ ପାଇଁ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ାଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ମୋହନ ବାବୁ !

ଅଜସେହ ଅତୀତ ଘଟଣାର ପୁନରାବୃତ୍ତି କାହିଁକି କଲ୍ୟାଣୀ. ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ଭୁଲ କରି ବସନ୍ତି ଆଉ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେଥିରୁ ବାଦ୍ ପାଇ ନ ଥିଲ ।

ଯୌବନର ସବୁଜ ସ୍ୱପ୍ନ ନେଇ ହୁଏତ ତୁମେ ଭଲପାଇ ଆସିଥିଲ ପ୍ରମୋଦକୁ । କିନ୍ତୁ ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ତୁମର ସ୍ୱପ୍ନରେହିଁ ନଷ୍ଟ ଗଲା । ତୁମକୁ ଭଲ ପାଇବାର ଛଳନା କରି ସେ ଦେଲା ଧକ୍କା । ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲ ତୁମେ । ପ୍ରେମର ପିଚ୍ଛିଳ ପଥରେ ପାଦ ଖସିଲେ ଭିତରୁ ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର କଲ୍ୟାଣୀ । ଗୋଟାଏ ଭୁଲକୁ ନ ସୁଧାରି ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଭୁଲ କରି ବସିବା ମନୁଷ୍ୟତା ନୁହେଁ । ରାଧା କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସେ ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମ ଆଜି କାଲିର ଏ ଲଫଙ୍ଗା ପ୍ରେମିକ

ପ୍ରେମିକା ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାହିଁ ? ଆଜି କାଲିର 'ପ୍ରେମ, ପ୍ରେମ ନୁହେଁ—କେବଳ Kiss and Fly ଠିକ୍ ଯେପରି ଫୁଲ୍ ଫୁଟିଲେ ଯାଏ ମଧୁପ । ଛାଡ଼ ସେ ପଛକଥା । ଭାବ ଲଭ ନାହିଁ—ଭାବିବାର କା'ଣ ଅଛି ସେଥିରେ । ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରେମ କେବଳ ·ଶସ୍ତା ଆଦର୍ଶବାଦୀ । ଅନ୍ୟର ମନ ହରଣ କରିବାର ଅଭିନବ ପନ୍ଥା ।

ଆଖିର ଲୁହଧାର ଅନ୍ତର ମଇନଥାଏ ତା'ର ।

ଉଠ କଲ୍ୟାଣୀ ରାତି ଅନେକ ହେଲାଣି । ଘରେ ବୋଧହୁଏ ଚାହିଁ ବସିଥିବେ ।

ରାଶିଫଳ

—:o:—

ରବିବାର ।

ଦୈନିକ ଡାକ ସମ୍ବରଣ 'ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର'ଟା ଓଲଟ ପାଲଟ କରୁ କରୁ ସାପ୍ତାହିକ ରାଶିଫଳ ଉପରେ ନଜର ପଡ଼ିଲା । ରାଶିଫଳ ସମସ୍ତେ ଦେଖନ୍ତି, ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଦେଖିବେ ମଧ୍ୟ । ମୋର ମଧ୍ୟ ରାଶିଫଳ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ପ୍ରବଳ ଇଚ୍ଛା ହେଲା । କିନ୍ତୁ ମୋର ରାଶି କ'ଣ ? ମନେ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ ହୁଏତ କହି ଦେଇ ଥାନ୍ତେ ଭେଡ଼େଇ ରାଶି ନହୁବା ମାଢେଇ ରାଶି ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ରାଶି ଉପରେ କ'ଣ ମନୁଷ୍ୟର ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ହୁଏ ? ମୋର କାହିଁକି ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏନା । ତେବେ ମୋର କେଉଁ ରାଶି ? ହଁ, ହଁ ମନେ ପଡ଼ିଲା ନାନା ଅମର ଥରେ କହୁଥିଲେ ବାବୁଆ [illegible] କୁମ୍ଭ ରାଶିରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି । ଉତ୍ସାହ ସହକାରେ କୁମ୍ଭରାଶିର ଫଳାଫଳ ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲି । ଲେଖାଥିଲା—କୌଣସି ଅଜଣା ସ୍ଥାନରେ ରୋମାନ୍ସ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି । ଇତ୍ୟାଦି, ଇତ୍ୟାଦି ...

ପ୍ରଥମେ ଆଖିକୁ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ ବା କିପରି ? ପ୍ରଥମେ କଲେଜ ଜୀବନରେ

ଯେତେବେଳେ ଗୁଡାଏ ଝିଅ ପିଲାଙ୍କ ସହିତ ପଢୁଥିଲି, ସେତେ-
ବେଳେ ତ ପ୍ରେମ କରି ଜାଣି ନ ଥିଲି ପୁଣି ଆଜି ଯେତେବେଳେ
କଲେଜ୍ ଛାଡ଼ି କଲେଜ୍ ଜୀବନର ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସେ ଝିଅ ଗୁଡ଼ାକର
ଚେହେରା ଏକା ବେଳକେ ମନରୁ ଭୁଲି ଗଲଣି ଏତେବେଳେ
ଯେ ମୋର କାହା ସହିତ ପ୍ରେମ ହେବ—ତାହା ପୁଣି କୌଣସି
ଅଜଣା ସ୍ଥାନରେ—ଏ ଅସମ୍ଭବ କଥା ଗୁଡ଼ାକ ମୁଁ ବା କିପରି ବିଶ୍ୱାସ
କରନ୍ତି ?

ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି ଗୁଡ଼ାଏ ଭାବନାର ସମ୍ମୁଖୀନ
ହୋଇ ରାଶିଫଳର ସତ୍ୟତା ପରୀକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି କଲି ।
ମନରେ ସେହି ଗୋଟାଏ କଥା—ରାଶିଫଳ ଯଦି ଠିକ୍ ହୁଏ ତେବେ
ସେମାନଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେବ, ନ ହେଲେ ରାଶିଫଳ ଉପରୁ ବିଶ୍ୱାସ
ଏକା ବେଳକେ ତୁଟିଯିବ ।

ପ୍ରଭାତଭ୍ରମଣଟା ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ସଙ୍ଗେ ୨ ସେଫ୍ଟିରେଜରଟା
ବାହାର କରି ତୁଳି ମାସର ଦାଢ଼ି ଗୁଡ଼ାକ ଚଟାପଟ୍ ଚାଞ୍ଛି ପକାଇଲି
ଆଉ ଚିତ୍ର ତାରକା ମାନଙ୍କର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସାବୁନ୍ ଲକ୍ସ ନେଇ ଭଲ
ଭାବେ ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ ହୋଇ ସିଧା ସଳଖ ଡ୍ରେସିଙ୍ଗ୍ ରୁମ୍ ଭିତ-
ରକୁ ଚାଲି ଆସିଲି ।

ସବୁଯାକ ପେଣ୍ଟ, ସାର୍ଟ ଟିଙ୍ଗା ଯୋପଡ଼ା କରି ଭଲ Pair
(ଯୋଡ଼ି) ଟିଏ ବାହାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲି । କିନ୍ତୁ କୌଣସି Pair ଟା
ମନକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ । ପାଇବ ବା କିମିତି ? ବାପୁ ଯିବେ
ସେମାନଙ୍କ ଘର । ଠିକ୍ ଧରଣର ପୋଷାକ ପରି ହେବା ଦରକାର ।

ଯାହା ହେଉ ଶେଷରେ ଫିମ୍ କାଲର୍‌ର ଗୋଟାଏ ଫୁଲ୍ ପାଣ୍ଟ ଏବ Light Blue (ଇସ୍ପତନୀଳ) ରଙ୍ଗର ଗୋଟାଏ ହାକାମା ବାହାର କଲି । ଗୋଡ଼ରେ Bata ର ତେର ନମ୍ବରିଆ ପନ୍ଦର ଅଣିଆ ଉପରେ ବକ୍ସିକର ଦିଅ ଯୋତା ହଲଟି ମାଡ଼ି ଘରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲି—ଠିକ୍ ଯେମିତ ରୋମାନ୍‌ସ ଦୁର୍ଗ ବିଜୟ କରି ଫେରି ଯାଉଥିବା ବିଶ୍ୱବିଜୟୀ ବୀର ସିକନ୍ଦର ପରି ।

ଘରୁ ଅଳ୍ପଦୂର ଯାଇଛି କି ନାହିଁ ମନରେ ସନ୍ଦେହ ହେଲ-ଅଜଣା ସ୍ଥାନରେ ରୋମାନ୍‌ସ କଣ ପାଇଲିମି ନୁହେଁ ? ଅଜଣା ସ୍ଥାନରେ ଅପରିଚିତା ଯୁବତୀ ସହିତ ପ୍ରେମ—ଠିକ୍ ଯେପରି ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର କାହାଣୀ ପରି । Heroine ବା ନାୟିକା ଏକାକୀ ନିଜ ଉଦ୍ୟାନ ଭିତରେ ବୁଲବୁଲ କରୁଥାଏ । ଦୁଇ ତିନିଟା ଗୁଣ୍ଡା ତା' ଉପରେ ଅମାନୁଷିକ ଅତ୍ୟାଚାର ଚଳାଇବାକୁ ଆସନ୍ତି । ବାକ୍ ଯୁଦ୍ଧ ହୁଏ··· ଗୁଣ୍ଡା ସର୍ଦ୍ଦାର ତାର ଅନୁଚର ମାନଙ୍କୁ ଯୁବତୀଟିକୁ ଧରି ଆଣିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଏ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ Hero ବା ନାୟକ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଯାଏ । ଫଳରେ Hero ଏବ ସେ ୪୨୦ (ଗୃଦ୍ଧଶ'ବଶ୍) ଗୁଣ୍ଡା ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଲଢ଼ାଇ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଗୃଦ୍ଧଶ'ବଶ୍ ଗୁଣ୍ଡା ମାନେ କେତେ ବଳବାନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, Hero କୁ ଦୁଇ ତିନି ସେକେଣ୍ଡ ଭିତରେ ଦଳି ଚକଟି ମାଟିରେ ମିଶାଇ ଦେବାର ଶକ୍ତି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ Director ବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କର ଇଙ୍ଗିତ ଅନୁସାରେ ଗୁଣ୍ଡା ମାନେ ଡର ମରି ଗୁଳି ଯାନ୍ତି । ଗୁଣ୍ଡା ମାନେ ଗୁଳିଗଲା ପରେ Hero ତା'ର Heroine କୁ ଘରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବାକୁ କହେ । Heroine ମନ୍ଦହାସି ମୃଦୁ ଝଙ୍କାର ହଁ କରେ । ସେହିଠାରୁ ଦୁହିଁଙ୍କ

ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରେମର ବୀଜବପନ ହୁଏ···କେତେ ଦିନ ପରେ ଅଙ୍କୁରିତ ଏବଂ ପରେ ୨ ପୁଣି ପକ୍ୱ ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏ'ତ ହେଲା Film ଦୁନିଆଁ ତଥା ଫିଲ୍ମ୍ । ଦୁନିଆରେ କଳ୍ପନା ପୁଣି ମାତ୍ରାରେ ଥାଏ । ଇଏତ ଆଉ ଫିଲ୍ମ ଦୁନିଆ କଥା ନୁହେଁ ଅଞ୍ଜ, ଇଏ ହେଲା ଯଥାର୍ଥ ଦୁନିଆ କଥା । ସେଥିପାଇଁ ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ଯଦି ରୋମାନ୍ସ ଲେଖାଅଛି ତେବେ ତାହା କୌଣସି ଜଣାଶୁଣା ସ୍ଥାନରେ ହୋଇପାରେ,

ଏଥର ଭାବୁ ୨ ଯେ ମୁଁ କେତେବେଳେ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଫିସର (Settlement Officer)ଙ୍କର ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲିଣି ମୋର ଖିଆଲ ନଥାଏ । ଭାବିଥିଲି ଟିକିଏ ଯାଇ ଶକୁନ୍ତଲା ସହିତ ଦେଖା-କରି ଫେରି ଆସିବି ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ଶକୁନ୍ତଲା କିଏ ତା'ର ଟିକିଏ ପୂର୍ବ ଆଭାସ ଦେବା ଦରକାର । ଅଧିକାଂଶ ଜାଣନ୍ତି ତାକୁ "ରଶ୍ମି" ବୋଲି, ଆପଣ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଥିବେ ସେ' ନାଁଟି । କିନ୍ତୁ ପରିଚିତ ହୋଇ ନପାରନ୍ତି, ତିନି ବର୍ଷ ତଳର କଥା—ସେ କଲେଜରେ ଆଇ. ଏ ପଢ଼ୁଥାଏ ମୁଁ ଥାଏ ସେ କଲେଜର ଓଡ଼ିଆ ଅଧ୍ୟାପକ ପଦରେ ମୁଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥାଏ, ସେହି ଦିନଠାରୁ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ଅବାଧ ମିଳାମିଶା ।···ବୈଠକ ଖାନା ଭିତରକୁ ଯାଇଛି କି ନାହିଁ ଭିତରୁ ପାଟି ଶୁଭିଲା···ଆସନ୍ତୁ, ଆସନ୍ତୁ ଅଞ୍ଜ । ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସି ଯାଇଛନ୍ତି । ମନେ ୨ ମୁଁ ସଫଳତାର ଆଶାକରି ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଲି । ନୁଖୁରା ବାଳ, ଚମ୍ପା ନେଳିଆ ଶାଢ଼ୀ ଆଉ ରୁକ୍ଷ ଚେହେରା ଦେଖି ତା'ର ମନେ ୨ ମୁଁ ବିପଦ ଗଣିଲି । ଆଖି ଦୁଇଟି ତା'ର ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବେଙ୍ଗଫଳ ଫୁଲି ଯାଇ ଥାଏ । ସତରେ ଅଞ୍ଜ ଏତେବେଳେ ଯାଏତ ପ୍ରେମର ଆରମ୍ଭ ହୋଇନି ଆଉ ଅନୁକୂଳରୁ ଏ ବିରହ ଦୃଶ୍ୟ ବା ଆସିଲା କେଉଁଠୁ ?

ମୁଁ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ କଲି ସେ ହେଉନ୍ତୁ ନା ଆଜି ସେ ପଣ୍ଡିତ ପୁଅ ଶେଷରେ କ'ଣ ନକଲେ ?

କେଉଁ ପଣ୍ଡିତ ପୁଅ ? କୌତୁହଳ ଜାତ ହେଲା ଜାଣିବା ପାଇଁ ।

ସେ'ମ ଆମର ସେହି ଶତପଥୀ ଅଧ୍ୟାପକ, ମୋତେ ଯେ ଲଜିକ୍ (Logic) ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆସନ୍ତି ।

ଓଁ...ହଁ, ହଁ ମନେ ପଡ଼ିଲା କ'ଣ କଲେ ସେ ? ମୋର କଥା ସରିବା ପୂର୍ବରୁ " ବଶୀକରଣ କାହାଣୀ" ତା'ର ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଶରତ କ୍ୟାଥି, ଅଙ୍ଗୁଳି ଇସୁମାଲ୍ ପିଣ୍ଡ ଆରମ୍ଭ କଲି ପୁଣି ସେ ।...ଆପଣତ ଜାଣନ୍ତି ସେ ମୋତେ ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆସନ୍ତି । କେତେ ଦିନ ପରେ ମୋତେ ସେ ପ୍ରେମର ଢଙ୍ଗ ଶିଖାଇଲେ ଏବଂ ବିବାହର ଦାବୀ କରି ବସିଲେ । ଏ' ପ୍ରସ୍ତାବରେ ବାପା ମାଁ ମୋର ରାଜି ଥିଲେ । ତେଣୁ ବିବାହର ସମସ୍ତ ବନ୍ଦୋବସ୍ତରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ ସେମାନେ । ଆମର ବିବାହ ଥିଲା ଖୁବ୍ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ । ତେଣୁ ବାପା ନଗଦ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ସେଭିଙ୍ଗସ୍ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ଜମା ରଖିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ...କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଚିଠି ଲେଖି ସଫା ଜଣାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଶକୁନ୍ତଳା... ତୁମେ ମୋତେ ଭୁଲି ଯାଅ...ବାପା ମୋର ବିବାହ ଅନ୍ୟଠି ଠିକ୍ କରିଛନ୍ତି ।

ଦେଖିଲି ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଏଠାରେ ସଫଳ ହେବା ଖୁବ୍ ମୁସ୍କିଲ୍ । ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଉଠି ମୁଁ ଆରମ୍ଭ କଲି... ଶକୁନ୍ତଳା ସେ ପଦକ୍ଷେପମ ଗିରିଧାରୀ ଲଜିକ ପ୍ରଫେସର ପାଇଁ ଧାଡ଼ି ନଜର

ଜୀବନ କାଳ ନିର୍ବାହ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଏହା ବରଂ ଭଲ⋯ତୁମେ ବିବାହ କର ଏବଂ ତାହାକୁ ଭୁଲିଯାଅ।⋯ତଳ ପାହାଚକୁ ଅସିଛି କି ନାହିଁ ଭିତରୁ ଶୁଣାଗଲା ବାପ୍ ସବୁ ମଟଦ ଗୁଡ଼ାକ ଗୋଟାଏ ରକମର।

ପ୍ରଥମ ଅଭିଯାନଟି ଅଗ୍ରଜଙ୍କ ଭାବରେ ଫେଲ୍ ମାରିଲା, କ'ଣ କରିବି ? ଶକୁନ୍ତଳା ଘରୁ ବାହାରି ଲଫାଙ୍ଗାପରି ଏଆଡ଼େ ସେଆଡ଼େ ବୁଲୁଛି ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଲା ନିବେଦିତା କଥା, ଅବଶ୍ୟ ତାହାକୁ ମୁଁ ଭଲଭାବରେ ଚିହ୍ନେନି—କିନ୍ତୁ ତା'ର ବାପା, ମାଁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଖୁବ୍ ପରିଚୟ ଥିଲା। ପୁଣି Introduction ନଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଯାଉଏ କହିଲେ ଅଟକ୍ ହେବନାହିଁ, ବାପା ସରକାରୀ ଓକିଲ୍। ବେଶ ଦୁଇ ପଇସା ରୋଜଗାର ହୁଏ, ଜାତିରେ ଥିଲେ ନାଇକ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ନାଇକ ବଦଳେ ନାୟକ ବୋଲାଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲାଇଲେଣି, ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମାଜରେ ମଧ୍ୟ ଚଳି ଆସିଲେଣି। ଯାହାହେଉ ମୋର ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଭି-ଯାନ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କ ଘର ଆଡ଼େ। ଘରେ ପହୁଞ୍ଚି ଦେଖେଁତ ନିବେଦିତା ନବ ବଧୂଟି ହୋଇ ବସି ରହିଛି। ଏପରି ରୂପରେ ତାକୁ ଦେଖି ମନରେ ଦଶଅଣା ଅଶା ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଲା।

ମୁଁ ଟିକିଏ ମୃଦୁକି ହସି ଆରମ୍ଭ କଲି ⋯ ଏପରି ବସି ରହିଛ ଯେ ନିବେଦିତା⋯

କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେବା ଦୂରେ ଥାଉ ବରଂ ଲାଜକୁଳି ଲତା ପରି ସାଙ୍କୁଡ଼ି ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଘରକୁ ଉଠି ଚାଲିଗଲା ସେ ! ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ମାଁ ତାହାର ରୋଷେଇଘରୁ ପଶି ଅସିଲେ। ଦେଖି-ବାକୁ ସତେ ଯେମିତି ଚଣ୍ଡି ମୂର୍ତ୍ତିଟିଏ।

କି ବାପ, ଅନେକ ଦିନ ପରେ ଆସିଲୁ ଯେ, ହଉ ବସ ୨ କହି ଆରମ୍ଭ କଲେ ସେ । ନିବେଦିତାର ଆମର ଏଇ ଆଷାଢ଼ ମାସରେ ବାହାଘର କରିବେବୋଲି ଠିକ୍ କରିଛନ୍ତି କିଏ ହେଉଛି କେଜାଣି ! ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମିଶ୍ର ଆଜି ଝିଅକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଆହୁରି କେତେ କହୁଥାନ୍ତେ କ'ଣ କିନ୍ତୁ ରନ୍ଧାଘରୁ ପୋଡ଼ା ତରକାରି ବାସନା ଆସିବାରୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସେ ରନ୍ଧାଘରକୁ ଚାଲି-ଗଲେ । ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଅବସର ମିଳିଲା — ଧୀରେ ୨ ଘର ଭିତରୁ ପଦାକୁ ବାହାରି ଆସିଲି ।

ଦୁଇ ଦୁଇଟା ସ୍ଥାନରୁ ଉଦାସ ହୋଇ ଏପରି ଫେରିବା ଦ୍ୱାରା ମନଟା ମଧ୍ୟ ମୋର ନିରସ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ମନର ଉଦାସ ହାଲୁକା କରିବାପାଇଁ ଧୀରେ ୨ "କଟକ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ଭଣ୍ଡାର" ଭିତରକୁ ଚାଲିଲି କପେ ଚା ସହିତ "ମେକୋପୋଲ" ସିଗାରେଟ୍‌ର ଦୁଇ ତିନିଟା ଦମ୍ ମନ ଭିତରେ ଅଜଣା ଆଶାର ବାଟ ଖୋଜି ବୁଲିଲା, ହତୋତ୍ସାହ ନ ହୋଇ ବରଂ ବ୍ରୁସ୍ ପରି ମୁଁ ମୋର ତୃତୀୟ ଅଭିଯାନରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲି କଲ୍ୟାଣୀ ଘରକୁ । କଲ୍ୟାଣୀ କେବଳ ତିନି, ଚାରି ମାସ ସକାଶେ ମୋର ଝିଅଅଛାତ୍ରୀ ଥିଲା । ସେହି କ୍ଷୁଦ୍ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ତା'ର ମୋର ପରିଚୟ ଆଳାପ ଇତ୍ୟାଦି କିଛି କମ୍ ନଥିଲା । କଲ୍ୟାଣୀ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖେତ ଘର ଭିତରେ ଖୁବ୍ ଧୁମ୍ ଧାମ୍ ଲାଗିଛି । ଦୁଆର ମୁହଁରେହିଁ ତା'ର ସହିତ ଦେଖା ହେଲା । କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଆରମ୍ଭ କଲା — ଆପଣତ ଶୁଣିଥିବେ ପ୍ରମୋଦ ସହିତ ଆଜି ମୁଁ ସିଭିଲ୍ ମ୍ୟାରେଜ୍ କଲି ଛି ଛି କ'ଣ ବା ଅଉ କରିଥାନ୍ତି ଆପଣ କହିଲେ ଦେଖି — ଘରେତ କୌଣସି ମତେ କେହି ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ — ତେଣୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି । ପ୍ରମୋଦକୁ ଆପଣତ

ଚିହ୍ନି ଥିବେ ବୋଧହୁଏ ··· ଆପଣଙ୍କର ଗ୍ଲାନି ଥିଲା ।

କଲ୍ୟାଣୀକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଏବଂ ନବ ବିବାହିତ ଦମ୍ପତିଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି, ମିଛର ଆଶ୍ରୟ ନେଇ କୌଣସି ମତେ ତା' ପାଖରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଫେରି ଆସିଲି ।

ସାରା ଚେଷ୍ଟା ମୋର ବିଫଳ ହେବା ଉପରେ । କ'ଣ ବା କରିବି କିଛି ବୁଦ୍ଧି ଦିଶିଲା ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଲା ରାଶିଫଳ ଅନୁସାରେ ମୁଁ କାମ କରୁନାହିଁ । ରାଶିଫଳ ପ୍ରତି ଅବହେଳା କରୁଛି ଆପଣ ପଚାରି ପାରନ୍ତି — କିପରି ? ରାଶିଫଳରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଲେଖା ଥିଲା କୌଣସି ଅଜଣା ସ୍ଥାନରେ ରୋମାନ୍ସ (Love) ହେବବୋଲି ! କିନ୍ତୁ ରାଶିଫଳର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିଛି ମୁଁ, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଚେଷ୍ଟା ମୋର ବିଫଳ ହେଉଛି । ତେଣୁ ଅଜଣା ସ୍ଥାନରେ ସଫଳତା ଲାଭ କରିବା ଆଶାରେ ମୁଁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲି । Film ବା ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ଘଟୁଥିବା ସମସ୍ତ କଥା ଠିକ୍ ବୋଲି ମୋର ପୂର୍ବ ଧାରଣା ହେଲା । ଫିଲ୍ମ ଅଭିଜ୍ଞତା ମୋର କମ୍ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଫିଲ୍ମ ଦେଖା ଝୁଙ୍କ ମୋର କମ୍ ନଥିଲା ! ଏଣୁ ନୂତନ ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ସାହାସ ନେଇ ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ପରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି ଆଶାରେ ମୁଁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲି କୌଣସି ଅଜଣା ସ୍ଥାନରେ ଚତୁର୍ଥ ଅଭିଯାନ ପାଇଁ ।

ରାସ୍ତା ଉପରେ ମୁଁ ଚାଲିଛି । ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ଲୋକ-ହେଲେ ଆଖି ସାମନାରୁ ମୋର ବାଦ୍ ଯାଉ ନଥାନ୍ତି । ବାଟରେ ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କର ଘର ଦେଖିଲି ଅବଶ୍ୟ ଟିକିଏ ବୁଝନ୍ତୁ । ଡାକ୍ତରବାବୁଙ୍କର ଗୋଟାଏ ଝିଅ ଥାଏ । ନାଆଁ ଟି ତା'ର ଅବଶ୍ୟ ମୋର ମନେ ପଡୁନାହିଁ । ରୂପରେ ସୁନ୍ଦର ନହେଲେ ମଧ ବୟସର ଅନୁପାତ ଏବଂ ବେଶଭୂଷାର ଅନୁପମ ସାଜସଜ୍ଜାରେ ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଥାଏ ।

ଭାବିଲି, ଚେଷ୍ଟାକଲେ ତ ଅବଶ୍ୟ ହେବ ।

ବସନ୍ତ ଭାଗ୍ୟକୁ ଶିକା ଛୁଟିଲା । ଭାଗ୍ୟର କଥାଯେ ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ହିଁ ଅ ବାହାରେ ଛୁଟା ହୋଇଥିଲେ । ସୁଶିଫଳ ଠିକ୍ କାମ କରି ଆସୁଛି ବୋଲି ମନେ ହେଲା । ଠିକ୍ ଅଭିନେତା ଗୃହାଣୀରେ ମୁଁ ସେ'ଅଡକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି । ସେ ମଧ୍ୟ ମୋ'ଆଡ଼କୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ଚାରି ଆଖିର ମିଳନ, ଭାବିଲି ପୂର୍ବ ପ୍ରେମ ହେବାରେ ଆଉ କୌଣସିଠା ବାକିନାହିଁ । ସୁଶିଫଳକୁ ମାନି ପ୍ରଥମେ ଯଦି ଅଜଣା ସ୍ଥାନରେ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାନ୍ତି ତା'ହେଲେ କେତେ ଭଲ ନ ହୁଅନ୍ତା !! ଗତ ମୋର ପୂର୍ବ ମନ୍ତୁର ହୋଇଗଲା, ଗୁଳିଛି ଅବା ଛୁଟା ହୋଇଛି ତାହା ନିଶ୍ଚିତ କରି କହିବାର ଜ୍ଞାନ ଆଉ ମୋର ନଥିଲା । କେତେକ୍ଷଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଆଖିକୁ ଆଖି ମିଶାଇ ରହିଲୁ । କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି ଭାବି ପ୍ରେୟସୀ ମୋର ଗୋଡ଼ ଦୁମ୍ ୨ କରି ଅଗ୍ନିକ ଭାବରେ କବାଟ ବନ୍ଦକରି ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ରାସ୍ତା ଉପରେ ଛୁଟାହୋଇ କେତେ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫିଲମ୍ ନାୟିକାକୁ ମୋର ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲି । କେବଳ ଅପେକ୍ଷା କରି କରି ସେଡ଼ହାରେ ଏପରି ଛୁଟାହେଲେ ଲୋକେ କାଳେ କ'ଣ ଭାବିପାରନ୍ତି ଏହାଭାବି ଯୋତାର ଲେସ୍ ଖୋଲି ପୁଣି ବୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲି । ତଥାପି ସ୍ୱପ୍ନର ନାୟିକା ଆସିବାକୁ ନାହିଁ । କ'ଣ କରିବି କିଛି ଭାବି ନପାରି ଧୀରେ ୨ ଅଗକୁ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲି । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଆଉ ବେଶୀ ଦୂରଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ପଛରୁ କେହି ଯେପରି ମୋର ସଫଳତାର ସୂଚନା ଦେଲା । ବାବୁ, ଡାକ୍ତର ବାବୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ! ପ୍ରଥମେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଲାନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କର ଚାକରଟି ଯେତେ-ବେଳେ ଦ୍ୱିତୀୟଥର ଡାକି କହିଲା, ସେତେବେଳେ ଆଉ ଅବିଶ୍ୱାସ

କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନଥିଲା । ସମସ୍ତ ଘଟଣା କୁହୁକ ପରି ମନେ ହେଲା । ସେକ୍ସପିୟରଙ୍କର ଟେମ୍ପେଷ୍ଟ (Tempest) ରେ ପାର୍ଟ କରିଥିବା ଏରିୟଲ୍ (Ariel) ଆଉ ଏଇ ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ଚାକର ଦୁହିଁଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ନାହିଁ । ଏରିୟଲ୍ ଭୂତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମାଲିକ ପ୍ରସ୍‌ପିରୋ (Prospero) ର କାମ କରିବାକୁ ଯେପରି ସତତ ତତ୍ପର ସେପରି ଏ ଚାକରଟି ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ ପୂଜାରିଣୀର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ସବୁବେଳେ ପ୍ରସ୍ତୁତ। ମନେ ମନେ ଚାକରଟିକୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ନଦେଇ ରହି ପାରିଲି ନାହିଁ ।

ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ 'ବୈଠକ ଖାନା'। ଡାକ୍ତରବାବୁ ଚୌକି ଉପରେ ବସି "Hearld of health" ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଉଥାନ୍ତି । ମୁଁ ଆସିବା ଦେଖି ମେଗାଜିନ୍ ବନ୍ଦକରି ମୋ' ଆଡକୁ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ନିଜ ନାଁର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଯାଇ ଆରମ୍ଭ କଲେ ସେ··· ମୋତେ ଡାକ୍ତର ବର୍ମାବୋଲି ସମସ୍ତେ ଡାକନ୍ତି, ଆପଣଙ୍କର···

ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ କଲେଜର ଜଣେ ଅଧ୍ୟାପକ । ବାସୁପଣ୍ଡିତ କହିଲେ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ସାତବର୍ଷ ହେଲା ଚାକିରି କରି ଆସୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାବୁଛି ଚାକିରି ଛାଡ଼ି M. A. (ଏମ୍, ଏ) ଟା Complete (ଶେଷ) କରିବି ବୋଲି ।

ଆଚ୍ଛା ବି,ଏରେ କ'ଣ କ'ଣ Subject ଥିଲା ?

B. A. ଅନର୍ସ ପଢ଼ିଛି ଆଜ୍ଞା ! ଆଉ, ଏ ପରେ ପରେ B. O. L. ବର୍ତ୍ତମାନ ଏମ୍.ଏଟା ··· ··· ···

ତେବେ ଆପଣ ସଂସ୍କୃତ ଅଧ୍ୟାପକ !

ଆଜିକାଲି ପିଲାଏ କଲେଜରେ ସଂସ୍କୃତ ପଢ଼ୁନାହାନ୍ତି ।

ତେଣୁ ବାଧ୍ୟହୋଇ ଓଡ଼ିଆ ପଢ଼ାଇବାକୁ ପଡୁଛି, ଅବଶ୍ୟ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତା ଅଧ୍ୟାପକ···ଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ Conform··· ··· ··· ।

ଏଭିତରେ ମୁଁ ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କର ନିକଟସ୍ଥ ଚୌକିରେ ବସିଯାଇ ଥାଏ । ଡାକ୍ତର ବାବୁ କିନ୍ତୁ ନବନ୍ଧୁ ଗୃହ ପାଇଁ ବସିଦେଲେ । ଅବେ ମାଁ ସୀତା···ପଣ୍ଡିତ ମହାଶୟଙ୍କ ପାଇଁ ଗୃ ଅଣିଲ । ଯା ଭିତରେ ମୁଁ ଖାଲି ଜଗନ୍ନାଜନୀଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଥାଏ । "ହେ ମାଁ ଜଗନ୍ନନୀ ! ମୋତେ ଏ Interview (ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ) ରୁ ପାର କର···ତୋ ପାଇଁ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କାର ମିଠାଇ ଭୋଗ କରିବି ।"

ଦୁଇ ମିନଟ୍ ବିତିଗଲଣି···ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ଝିଅ ଯାହାଙ୍କର ନାମ ସୀତା ବୋଲି ବର୍ତ୍ତମାନ ଜାଣିଲି ? ଦୁଇ କପ୍ ଗୃ ଧରି ଧୀରେ ୨ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ଡାକ୍ତର ବାବୁ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ପରିଚୟ କରିବାକୁ ଯାଇ ଆରମ୍ଭ କଲେ—ଏ ହେଉଛନ୍ତି କଲେଜର ଓଡ଼ିଆ ଅଧ୍ୟାପକ R. B. L. ··· ଆଉ ଏ' ମୋର ଝିଅ ସୀତା ଏ' ବର୍ଷ Secondary Board of Education (ମାଧ୍ୟମିକ ବୋର୍ଡ଼) ଅଧୀନରେ ହେଉଥିବା Matriculation (ମାଟ୍ରିକୁଲେଶନ୍) ପାଶ୍ କଲା ।

ସେ ନମସ୍କାର କଲେ··· ମୁଁ ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲି ଏପରି ଅଦର ସତ୍କାର ଏବଂ ସୀତାକୁ ମୋ'ର ଅତି ନିକଟରେ ଦେଖି ଭାବିଥିଲି 'ମିଛନୁହେଁ ବୋଲି ମନର ଭାବନା ଦୃଢରୁ ଦୃଢ଼ତା ହେଲା ।

ଗୃ ଖିଆ ସରିଲା ପରେ ସେ କପ୍ ଉଠାଇ ନେଇ ଗୃଲି ଗଲା । ମୁଁ ତା'ର ଗୃଲିଯିବା ବାଟକୁ ଅନାଇ ରହିଥାଏ । ତା'ର

ଏ ଗ୍ରୁଲ ଚଳନ ଅଦ୍ଭୁତ ବ୍ୟବହାର ଦେଖି ମୁଁ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଅଣୁ ପରମାଣୁ ଯୁଗରେ ଏ ସୀତା ନାମଟି ମୋତେ ବାନ୍ଧି କି ଅବଢ଼ଙ୍ଗ ଜଣାଗଲା । ସୀତା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସୁନନ୍ଦା ବା ଅଳକା ରଖିଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା !! ଚରମ ଆଧୁନିକ Extreme Modren !!

ମୋର ସମସ୍ତ ସବୁଜ ସ୍ୱପ୍ନ ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନରେ କେଉଁଆଡ଼େ ଉଭେଇ ଗଲା ।

ଆପଣ ବିବାହ କରିଛନ୍ତି ?

ନା...

କେତୋଟି ଭଉଣି ?

ଆଜ୍ଞା ଦୁଇଟି ।

ଯଦି କୌଣସି ଅଜଣା ଯୁବକ ଆପଣଙ୍କର ଭଉଣି ମାନଙ୍କୁ ଡାକେଇ ୨ ଘଣ୍ଟେ ? ବା ଅଖିଠାରେ ବା ଧରନ୍ତୁ କୌଣସି ଅଜଣା ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦିଏ ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣ ତାହାର ରକ୍ତପାନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ, ନୁହଁ ?

ଯୌବନର ରଙ୍ଗିନ୍ ସ୍ୱପ୍ନରେ ହେଉ ବା ଯୁବକ ସୁଲଭ ଚପଳତା ରେ ହେଉ ସେ ସମୟରେ ହଁ କରିବାକୁ ମୁଁ ବାଧ୍ୟହେଲି ।

ଯଦି ଆପଣ ନିଜର ଭଉଣି ସକାଶେ ଏମିତି କହିପାରନ୍ତି ତେବେ ଗୋଟାଏ ଭଦ୍ରକୁଳ ବାପ ନିଜର ଝିଅ ପାଇଁ ଘର ଏବଂ ପରିବାରର ଇଜ୍ଜତ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ତାଠୁଁ କିଛି ଅଧିକ କରିପାରେ ।

ଆପଣ ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି ଡାକ୍ତର ବାବୁ ।

ଏ ଦୀର୍ଘ ଭୂମିକା ପରେ, ପ୍ରକୃତ କଥା କହିବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁ ପଣ୍ଡିତ ମହାଶୟ, ଆପଣ କଲେଜର ଜଣେ ଅଧ୍ୟାପକ··· ତଥାପି ଯେଉଁ ଢଙ୍ଗରେ ଆପଣ ମୋର ଝିଅ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ ବସିଥିଲେ—ତା'ର ଦଣ୍ଡ ଥିଲା ଆପଣଙ୍କୁ ପୁଲିସ୍ ହାତରେ ଦେବା ।

ପୁଲିସ୍ !!!

'ହଁ, ହଁ ପୁଲିସ୍ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ସର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ଚାହେଁ । ଆପଣ ନିଜର ଏ ଢଙ୍ଗ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ । ବୋଲନ୍ତୁ ରାଜି ?

ମୁଣ୍ଡ ଟୁଙ୍ଗାଇ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲି ।

ଆଚ୍ଛା ଆପଣ ଯାଇ ପାରନ୍ତି ।

ଶ୍ୱାସ କ୍ରିୟା ମୋର ବନ୍ଦ ହେବାପରି ଲାଗିଲା । ସେଠୁ ଉପରକୁ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ଅଙ୍ଗ ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ । ନିଶ୍ଚୟ କଲି ଭୁଲରେ ସୁଦ୍ଧା ଯେପରି ଏ ରାସ୍ତାରେ ମୋର ପାଦ ନ ପଡ଼େ ।

ଏଇ ମୁହଁ ହୋଇ ଘରକୁ ଚାଲିଥାଏ । ରାସ୍ତାରେ ଦେଖିଲି ଭୂପମହଲର ହେଡ୍‌କ୍ଲର୍କଙ୍କୁ ଦୁଇଜଣ ପୋଲିସ୍ ନେଇ ହାଜତକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ପଚାରି ବୁଝିବାରୁ ଜଣାଗଲା ଯେ ପର ସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରରୋଚନାରେ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବା ଧମକ ଦେବା ଅପରାଧରେ ଏବଂ ତତ୍ ସଙ୍ଗେ ହିନ୍ଦୁ କୋଡ୍ ବିଲ୍‌ର ଅବମାନନା କରିବା ଅପରାଧରେ ତାହାଙ୍କୁ ତିନିବର୍ଷ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ହୋଇଛି ।

ତିନିବର୍ଷ କାରାଦଣ୍ଡ ଶୁଣି ହୃଦୟର ଗତି ମୋର ଖୁବ୍ ଚଞ୍ଚଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ମନେ ୨ ମୁଁ ଡାକ୍ତରବାବୁଙ୍କୁ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କୁ କୋଟି ୨ ଧନ୍ୟବାଦ ଅର୍ପଣ କଲି । ନ କରନ୍ତି ବା କିପରି ! ମୋତେ ଯେ ଜେଲ୍ ନ ପଠାଇ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି !!!

ସତ କହୁଛି ଅଜ୍ଞା ସେବଠାରୁ ମୋର ରାଶିଫଳ ଭୂତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଛାଡିଗଲା ।

—ସମାପ୍ତ—

ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ! ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା !!

ଜୀବନୀ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ମହାପୁରୁଷ ମାନଙ୍କର ଅମର କାହାଣୀ । ଦ୍ୱିରଙ୍ଗ ମଲାଟ, ସୁନ୍ଦର ଛପା, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଗେଟଅପ୍ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକର ମୂଲ୍ୟ କେବଳ ଦଶଅଣା ।

ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତିନୋଟି ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ।

୧ କାର୍ଲମାର୍କସ୍ ୨ ପ୍ରେମଚାନ୍ଦ

୩ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ।

ମୁଦ୍ରାକର:—ଶ୍ରୀ ଖଲ ମୋହନ୍ତୀ, ମୋହନ୍ତୀ ପ୍ରେସ୍ ଅସିକା